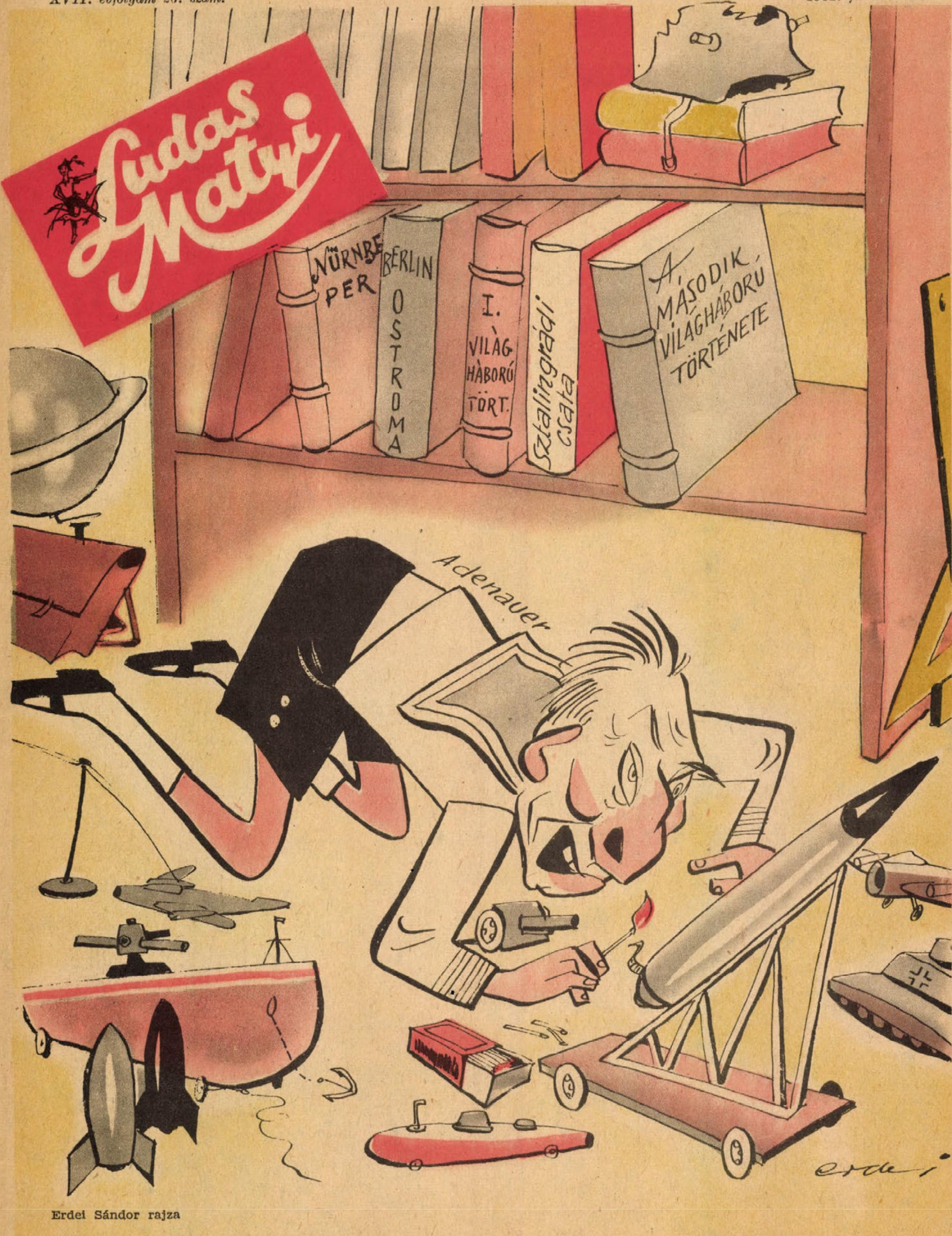
Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 26. szám. *1961. június 29*

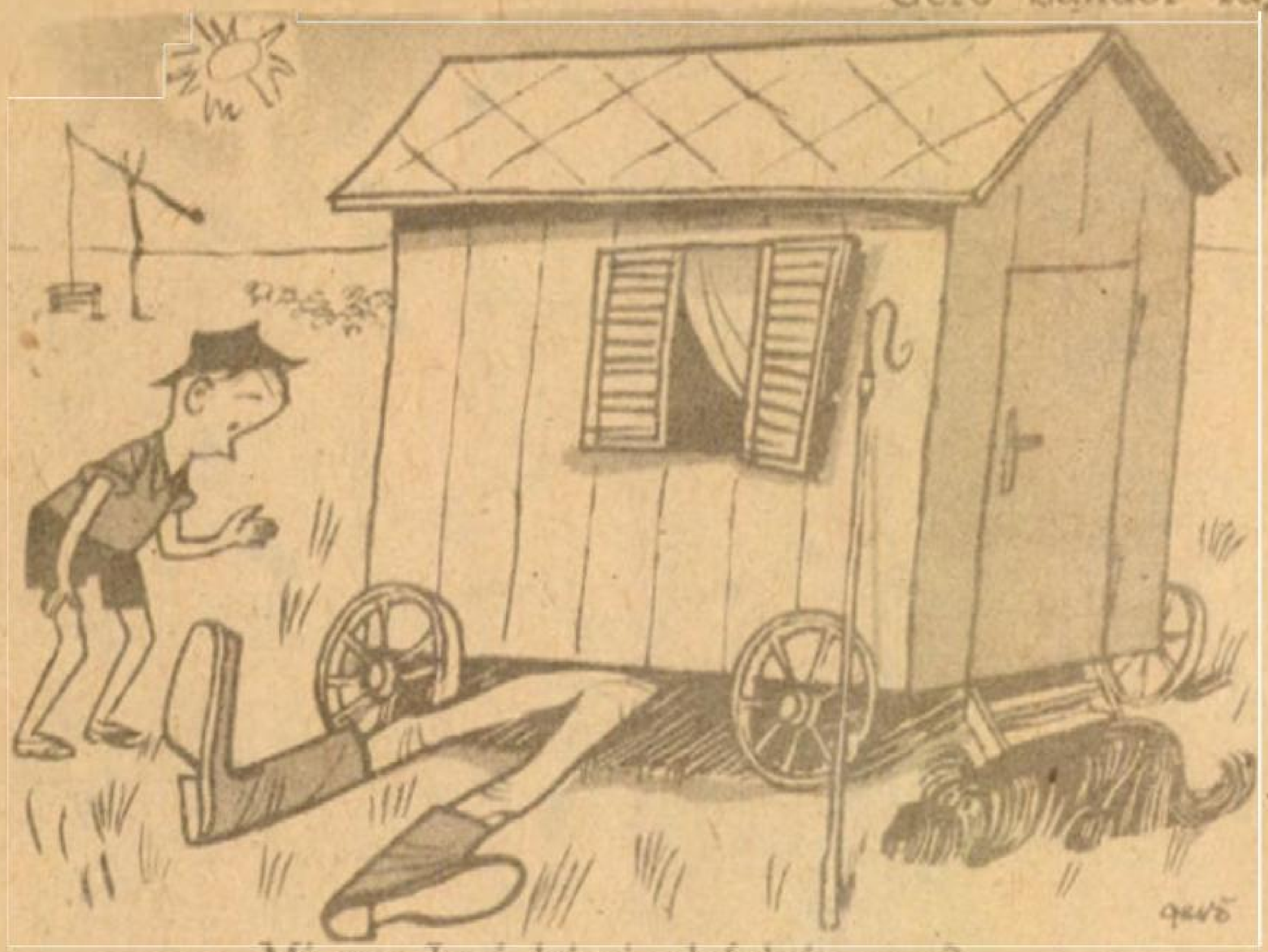

Erdei Sándor rajza

Aki húsz év alatt semmit sem tanult...

Újtípusú pásztorkunyhó a Hortobágyon

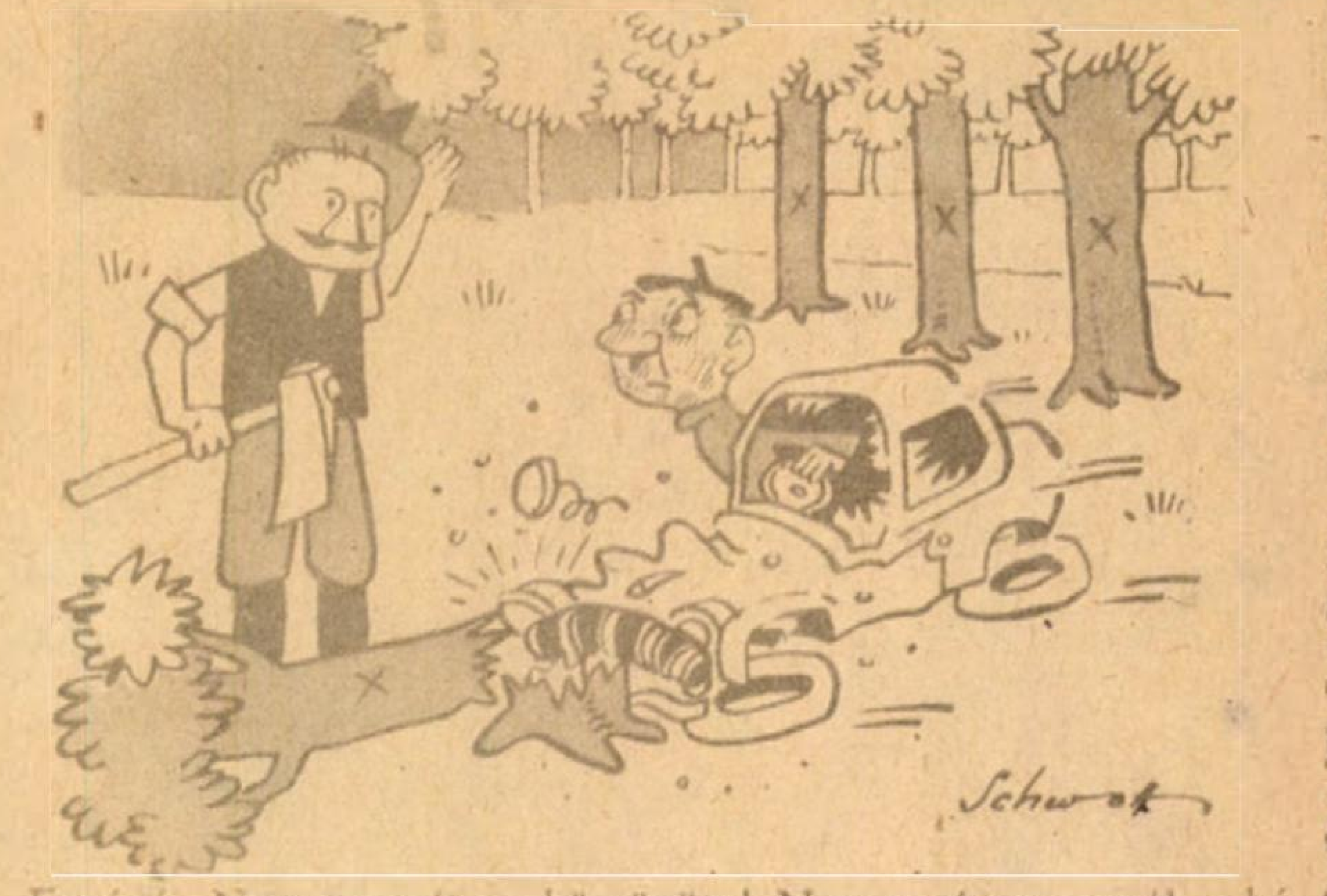
Gerő Sándor rajza

– Mi az, Jani bácsi, defektje van?
– Fenéket! Hűsölök!

Mindenben van valami jó

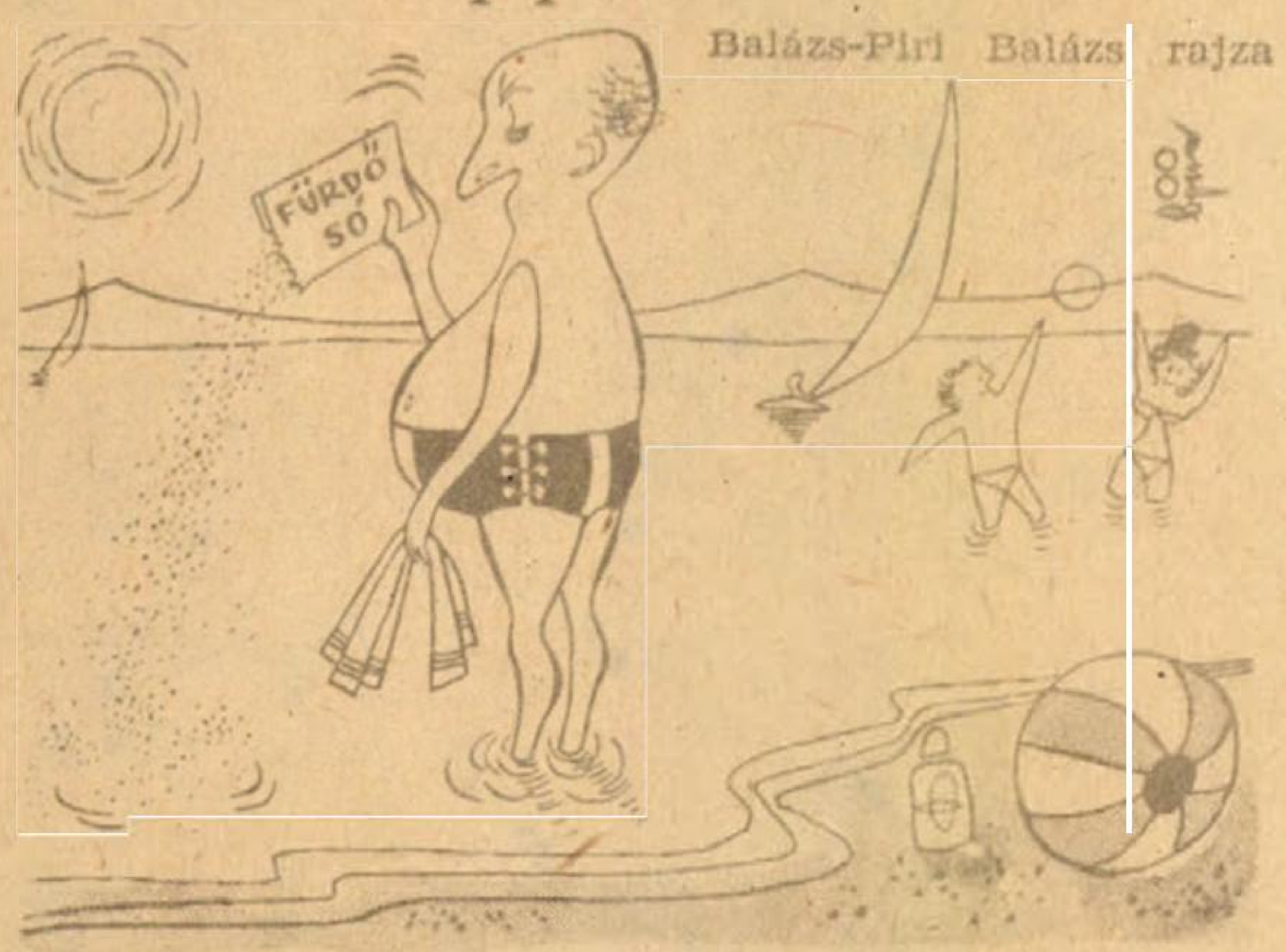
Schwott Lajos rajza

Favágó: Nagyon szépen köszönöm! Nem segítene annál a három másik fánál is? . . .

A piperkőc

Balázs-Piri Balázs rajza

Az állatbarát

Hegedűs István rajza

CSENDES OTTHON

Este van, este van, megjön a munkából
Az édes apuka, ki egész nap számol,
Az édes anyuka, ki egész nap gépel, —
Várja őket Jancsi friss, nevető képpel.
Dél óta aludt, s most virágos a kedve,
Két tömzsi kis lába táncra kerekedne.
Nagyanyó, ki eddig lépteit vigyázta,
Hazamegy esténként a családi házba.

Este van, este van, apuka oly álmos,
Hogy a fejét szinte lehúzza a vánkos.
De Jancsi oly éber, mint a kakas reggel
S kiabálja: „Jancsit a hátadra vedd fel!”
Apa lovacskázik, de kidűl, hiába —
Jelenti: „A lónak elzsibbadt a lába!”
Ott maradt a földön, nem kel fel a porból.
Oly puha a szőnyeg!... egy perc múlva horkol.

Este van, este van, anyuka is álmos,
Őt unszolja, gyötri fiacskája már most:
„Anyu, bújócskázzunk! Bújok, te hunyó vagy!
Az öblös karosszék csábítása jó nagy,
Anyu belesüpped, s huny buzgón, serényen
Tudja, hogy hunyónak leskelődni szégyen.
Jancsi pár perc múlva kiáltja, hogy: „Lehet!”
De anyu már alszik, s erre ügyet se vet.

Jancsi a sarokban várja, hogy keressék,
Sötét kuckójából olykor-olykor les még,
De aztán a feje a mellére kókad,
Magához öleli a játék mackókat,
S mert a várakozást lassacskán elunta,
Édesen szuszogva alszik, mint a bunda.
A szobában éjfélt petyegtet az óra,
S bambán bámul három üres ágyikóra.

K. Tóth Lenke

Hol hal meg a dán király?

Iványi Jenő, a Nemzeti Színház hajdani neves művésze, gyakran lépett fel parádés szerepeiben vidéken. Vendégszerepléseit nem minden társulatnál kísérte egyöntetű lelkesedés. Ahol Iványi alakítása valamelyik helybeli „törzstag bérelt szerepe” volt, ott a színpadi figurájából kitessékelt művész többnyire fojtott ellenszenvvel fogadta a pesti vendéget.

Így volt ez egyik „Hamlet” vendégjátéka alkalmából, amikor az eredeti helyi Hamlet átszorult a dán királyfi nagybátyjának, a testvérgyilkos Claudius királynak alakjába. A szerepcsere sehogy sem volt ínyére a társulat hősszínészének, s keserű fanyalgását nehezen bírta titkolni.

Iványi a déli órákban érkezett meg, s előadás előtt gyors futópróbát tartatott. A vendégművész jelezte megszokott járásait, kérte a kollégákat, hogy alkalmazkodjanak hozzá. Lelkére kötötte a Szellemnek, hol álljon meg beszélgetésre, Opféliát arra kérte, úgy üljön, hogy ölébe hajtott fejét ne takarja, a sírásóval a koponya átnyújtásáról, Poloniusszal a ledöfésről, Laertesszel a párviadalról, Claudius királlyal és a többiekkel arról beszélt, ki hova essen össze a végén, illetve melyik helyet hagyják számára szabadon a meghaláshoz. Iványi erre a célra, szokása szerint, az előteret választotta, a súgólyuk mellett, ahová a közönség minden irányból jól elláthatott.

De az előadás végjelenetében a mérgezett hegyű karddal sebzett Claudius mégis abba az irányba kezdett tántorogni, amit Iványi szemelt ki magá-

nak halálhelyül. Már-már holtan rogyott össze, mikor Hamlet, újabb szurkálások ürügyén, a fülébe súgta:

— Ne ott haljon meg . . . Hátrább! Hátrább!

A mérgezett kard nélkül is egész este mérget nyelő színész, Claudiusszá degradált Hamlet, nem bírta tovább. Kitört belőle a dühös féltékenység, és szerepéből, halála pillanatában, kiesve, ráordított vendégkollégájára:

— Kedves Iványi úr, egyelőre még én vagyok Dánia királya, és ott halok meg, ahol kedvem tartja!

Békés István
anekdotáskönyvéből

Jó reklám

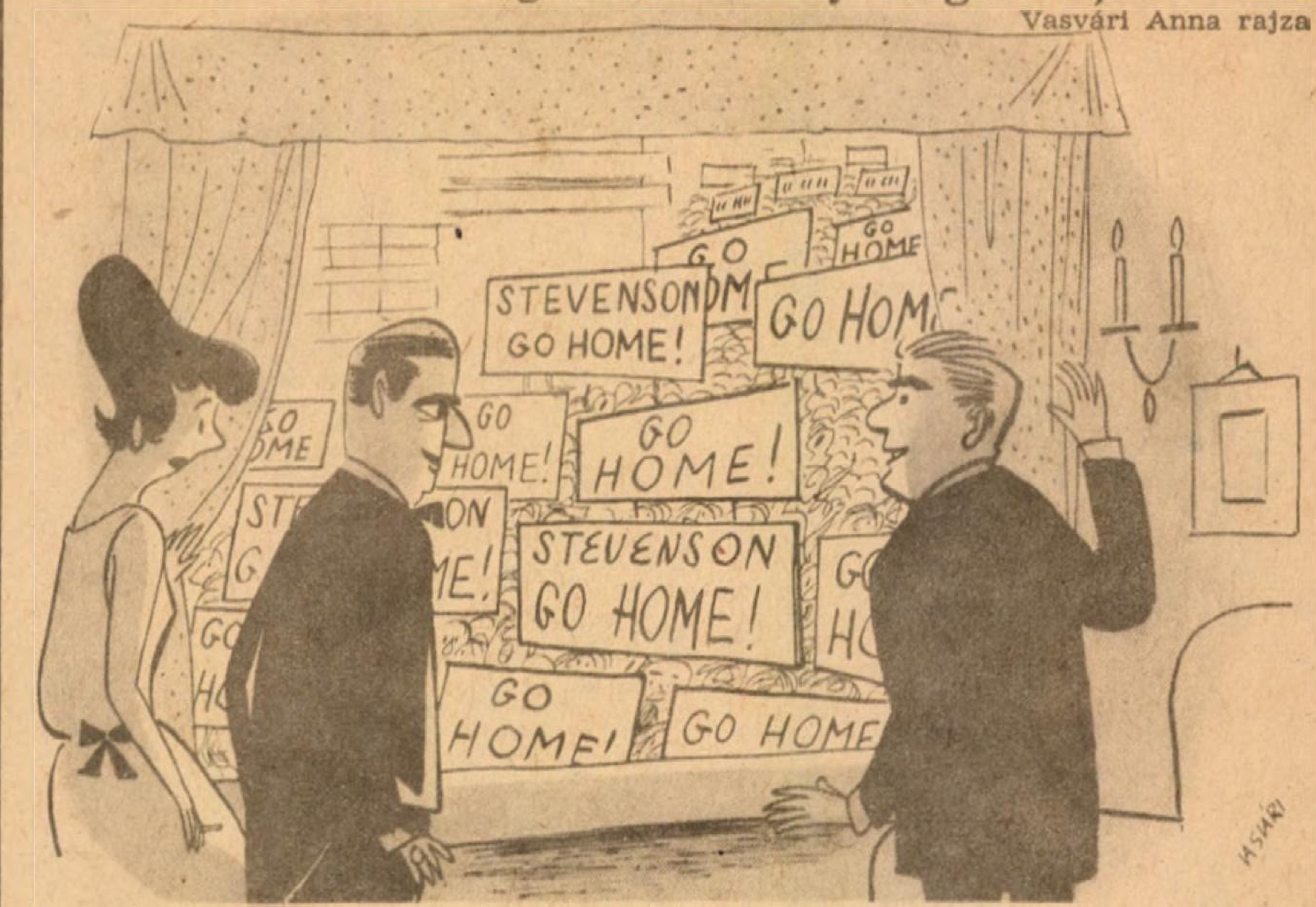
A minap mosóport akarván vásárolni, a háztartási bolt ajtaján szíven ütött egy figyelmeztető tábla: *„Festéknapok június 1—15-ig.”* Körülnézve, hasonló táblát pillantottam meg a kirakatban is, amelyet nyilván a festéknapok jegyében, festékkel tömtek tele; bel- és külföldi zománc- és lakkfestékek kellették magukat, kiszorítva minden sarokból a szappanokat és mosószereket és egyéb, háztartási boltok kirakatába illő cikkeket. Egy kissé megfélemlítve léptem az üzletbe, ki tudja, hátha a festéknapok tartama alatt mosóport nem is szolgálnak ki? Szerencsére bent, az üzletben a kinti kampányról mit sem tudtak, látszólag minden lelkiismeretfurdalás nélkül szolgáltak ki mosóporral. Senki, még csak meg sem próbált rábeszélni, hogy festékszükségleteimet lehetőleg a festéknapok alatt szerezzem be, ki tudja, később lesz-e rá alkalmam? Nem sokkal ezután, az utcán, miközben még mindig a festéknapok miértjén tűnődtem, egy másik, hatalmas plakát állított meg: *„Műanyaghét június 19-től 24-ig.”* Első, ösztönös érzésem a felháborodás volt. Hogyan? A festékekre két hét s a műanyagokra csak egy? Miért ez a megkülönböztetés? Hiszen, ha már erről van szó, a háztartások átlagos műanyagfogyasztása vitán felül meghaladja az átlagos festékfogyasztást. Nyilván éppen ezért! Ezért adtak két hetet a festékeknek, hogy ezzel is buzdítsák a festékfogyasztásban elmaradt fogyasztókat hiányosságaik pótlására. Mire önmagammal folytatott meddő vitámban idáig jutottam, szerencsésen rájöttem, hogy töprengésem éppen olyan fölösleges, mint a műanyag és festék ilyen reklámozása, hiszen, ha történetesen július elsején akarok majd egy műanyagvödröt venni, éppen úgy módom lesz rá, mint augusztusban akár 50 kiló festékkel bővíteni háztartásomat — festéknapok ide vagy oda. Mint ahogyan nem vásároltam novemberben alumíniumlábast, hanem decemberben, pedig a december az a TV hónapja volt s november az alumíniumé (vagy fordítva!?) — s nem ettem augusztusban sem több cukorkát, mint máskor, annak ellenére, hogy szerte az országban öles betűkkel, úton-útfélen, erre nyomatékosan felszólítottak, lévén az augusztus az édességek hónapja.

Persze, a reklámozásra szánt összeget feltétlenül el kell költeni, nehogy legközelebb az illetékesek kevesebbet utaljanak ki erre a célra — ezt tudjuk. De a festéknapok és a műanyaghét éppoly kevéssé reklámoz bármit is, mint az a felhívás, hogy játékot a játékboltból vásároljunk — ahelyett, hogy például a patikában keresnénk homoklapátot. Van pénzkidobás, és van reklám. Az utóbbi sok leleményt igényel, és a vásárlót vásárlásra buzdítja. Erre valóban szükség van. De a kalendárium árucikkekre való beosztása semmiképpen sem nevezhető reklámnak. Még kampánynak sem. Az igazán egyszerűen csak pénzkidobás.

Pongrácz Zsuzsa

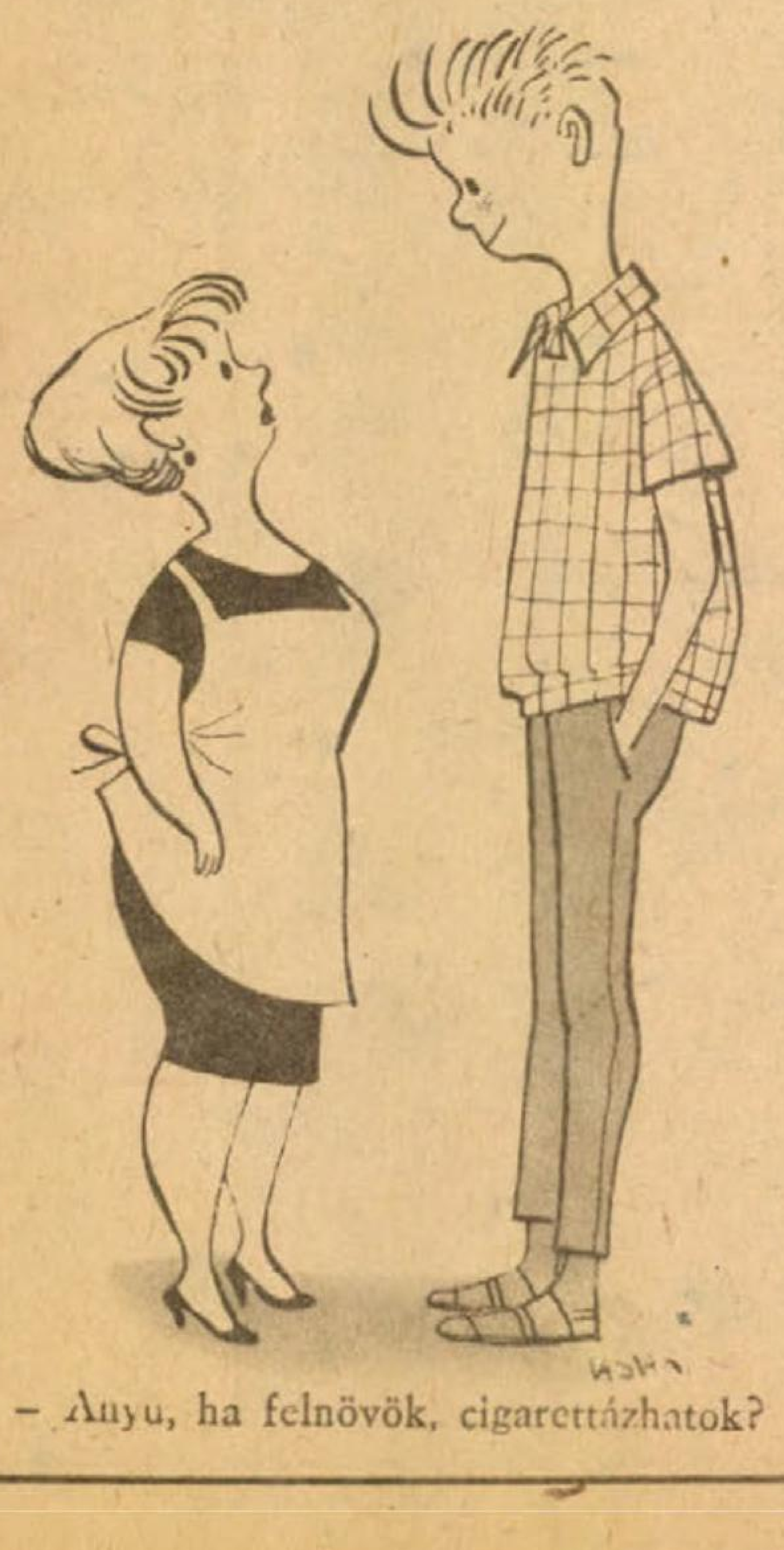
Bolíviába látogatott Kennedy megbízottja

Vasvári Anna rajza

Stevenson: Hiába, az angol világnyelv!

Gyermekszáj

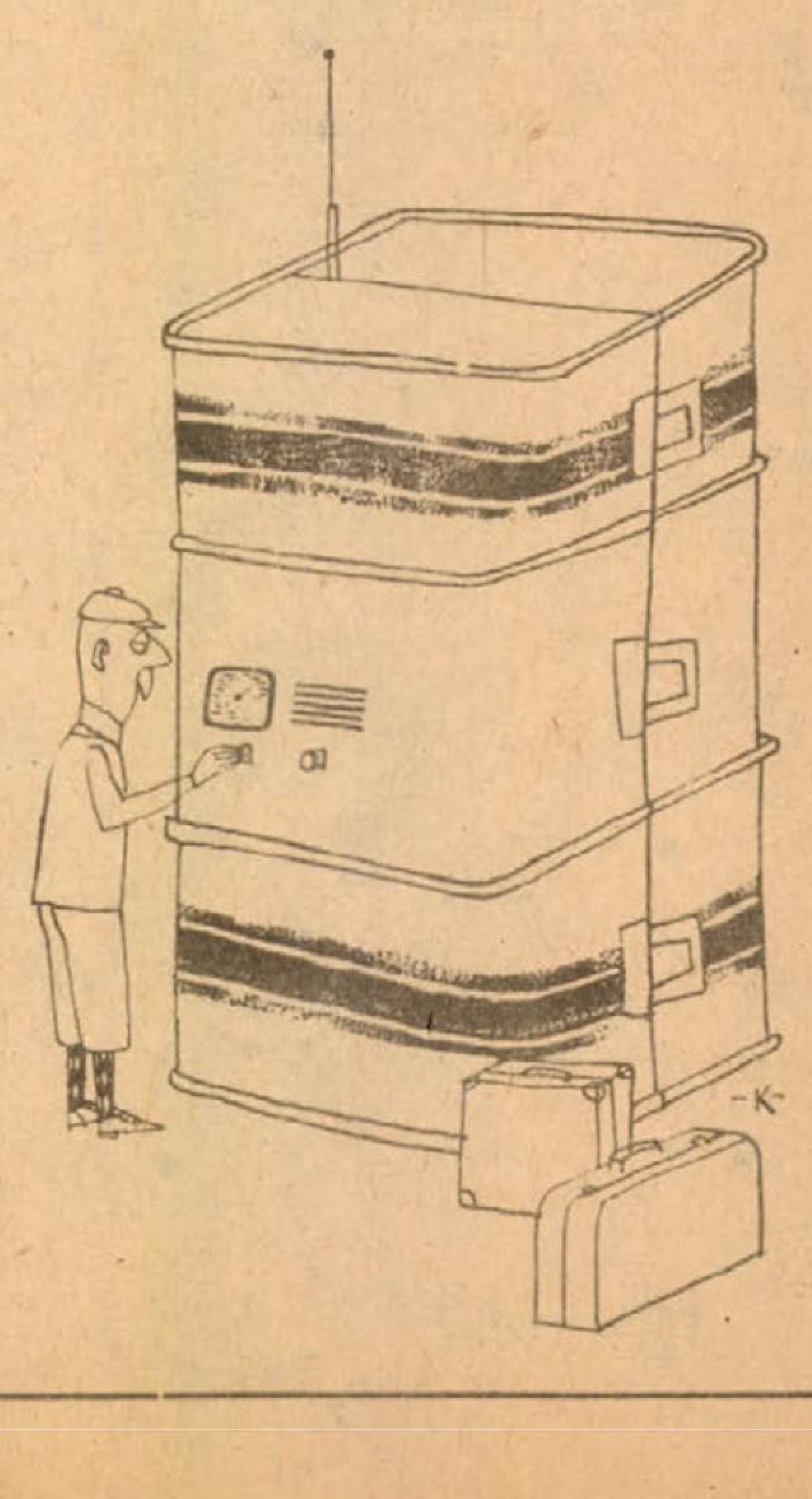
– Anyu, ha felnövök, cigarettázhatok?

Kártyáznak az emeleten

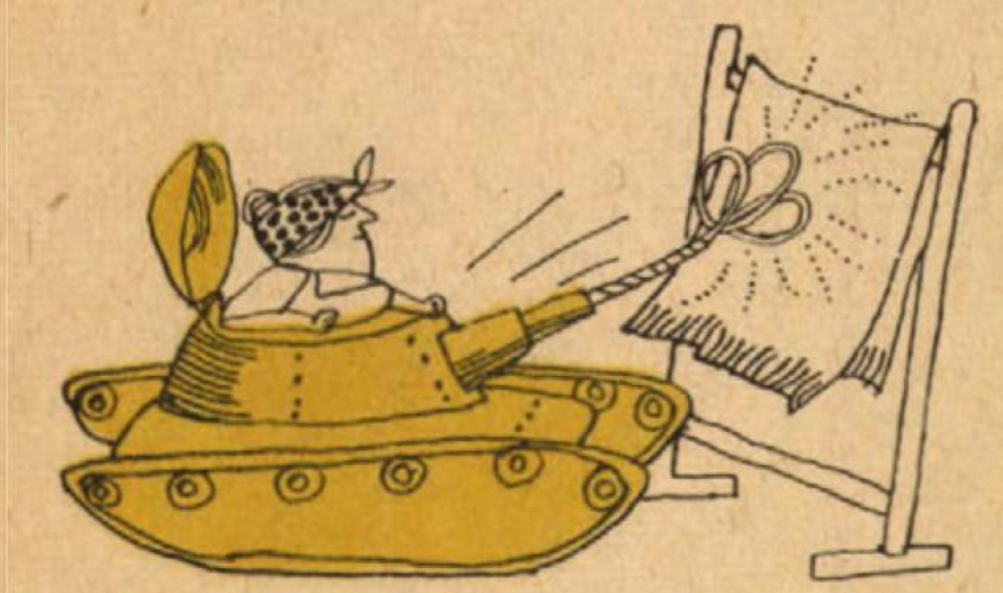
– Úgy látszik, bemondták a rekontrát!...

Világvevő táskarádió

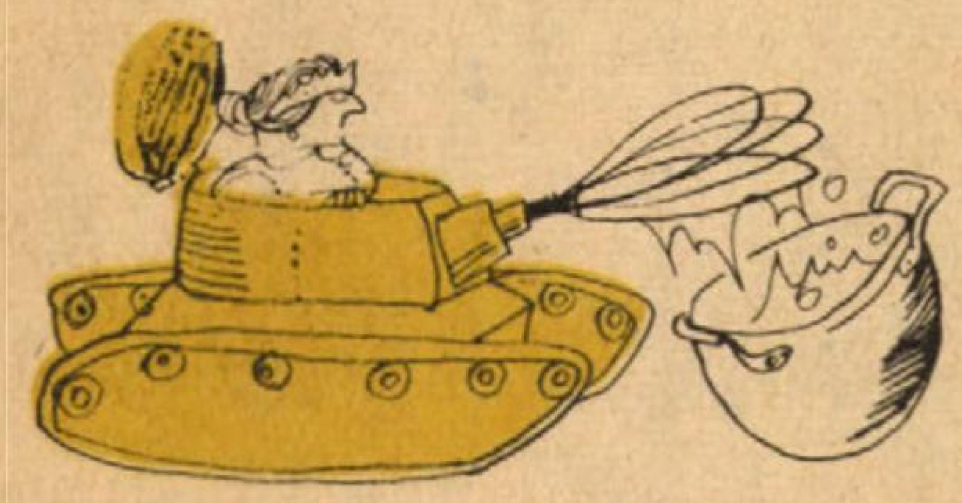

Háztartási gépek

Hegedűs István rajza

. . . leszerelés után

Ki mint nevel, úgy arat

Ahol jó a kedély, ott jól halad a munka. Jókedvben pedig nálunk nincs hiány, mert öreg igazság, hogy vigadva arat a magyar. A gabona az idén hamar a nyakunkra nőtt, és a szokásos Péter-Pál helyett Tóbiás meg Töhötöm napján kezdték vágni az őszi árpát. Faluhelyen most mindenki a betakarítás lázában ég, gondoltuk, mi sem mulaszthatjuk el, hogy mikor zsákba kerül az arany búzaszem, be ne gyűjtsünk néhány vidám aratási apróságot.

1

Azt mondja kérkedve egy öreg paraszt a fiának, aki inkább a gépekhez vonzódik:

— Mondd csak, fiam, meg tudnád-e te a rossz kaszát a jótól különböztetni a hangja után?

— A kaszát még nem, de a kombájnt már igen.

2

Az esőzésektől sok helyen össze-vissza dőltek a kalászok, az ilyen részeket bizony kézikaszával kell vágni. Persze, szüntelenül folyik a vidám kötekedés a kombájnosok meg a kézikaszások között. Egyik kombájn-vezető, ahogy elhúz mellettük, oda is kiáltja, hogy csak szaporán, mert mindjárt este lesz.

— Könnyű nektek, fiam — vág vissza egy deres magyar. — Állóbúzát a részeg is tud vágni, részeg búzát a józan se nagyon.

3

— Hát hiszen szépen szedi ez az aratógép a markot — mondja Jani bácsi —, csak mégis van egy hibája.

— Ugyan mi?

— Nem lehet rápaskolni hátul, mikor lehajol érte.

4

Még egy megállapítás Jani bácsi válogatott bölcsességeiből:

— A búzát idejében kell vágni, mert olyan az, mint az eladó jány, ha lógatni kezdi a fejét, már hibádzik.

5

Az egyik dunántúli téeszbe, mikor az aratást megkezdték, a buzgón arató Rácz Mihály bácsinak egy igen szellemes kér-

dést tettem fel. Azt kérdeztem ugyanis tőle, hogy megy a munka.

— A munka a' jól megy — sandított fel az öreg a szemébe húzott kalap alól —, csak egy hiba van.

— S ugyan mi az?

— Hogy sok a kibic.

Szóból ért az ember. Gyorsan odább álltam.

6

Az egyeki Táncsics termelőszövetkezet is egyike volt azoknak, akik legkorábban kezdték az árpát aratni. Az egyik tag, aki szenvedélyes totózó (és akinek nevét nem írhatom ide, mert az asszony nem tudja, hogy az ura a szelvényeken kergeti a szerencsét), szóval ez a totózó ajándékozott meg egy nagy aratási bölcsességgel.

Együtt gyönyörködtünk a letarolt árpaföldön, ahol a keresztek már szép sűrű glédában sorakoztak, mikor azt mondja a koma:

— Látja, ez az igazi nyerőszelvény, mer' sok benne az iksz.

Fülöp György

Jucika nyaral (ismerkedési est)

Pusztai Pál rajza

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Győztünk! Még egy ütközet és kiirtották egymást!

V. Ardov

Gyors fényképek

Kalandorfilmet fényképeztek vitorlás hajón, nyílt tengeren. Kitört a vihar. A vén tengeri medvét alakító színész

rémületében így kiáltott fel:

— Elvtársak, mi ez?!... Én smink nélkül akarok meghalni!...

*

— Sohasem fogok kutyát tartani.

— Miért nem?

— A kutya olyan, mint az ember.

— Miért?

— Úgy zabál, mint a ló!

*

Tisztára hülyeség, ahogy ez az asszony számol:

— Ha nekem a vájdlingért adnak *tizenöt* rubelt, és meglátogat a nénikém, akit már *húsz* éve nem láttam, akkor nyilvánvaló, hogy nem adom el a vájdlingot, hanem a nénikémnek ajándékozom!...

És igaza van: utóvégre húsz több, mint tizenöt...

*

Vita a beszámoló után:

— Irodánk munkájának minden sikere és eredménye a mi tisztelt igazgatónktól, Andrej Sztyepanovics Krizsickijtől függ!

Valaki közbeszól:

— No, ez már túlzás!

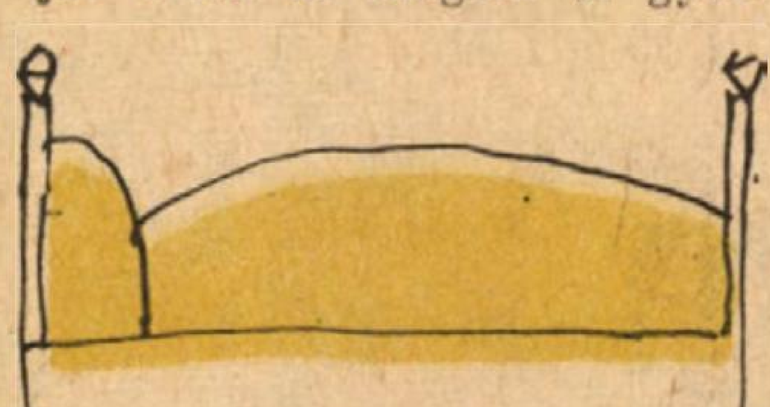
— A túlzások is Andrej Sztyepanovicstól erednek!

*

— Ott ellophattam volna egy pár csizmát... De nem loptam el... Azóta is furdal a lelkiismeret!...

*

A gyermek labdája az ágy alá gurult. Kéri, hogy vegyék ki onnan. Az anyja azt mondja: vedd ki magad. A gyer-

mek alábújna, de visszariad.

— No, mi a baj?

— Jaj, az ágy alatt már *éjszaka* van!...

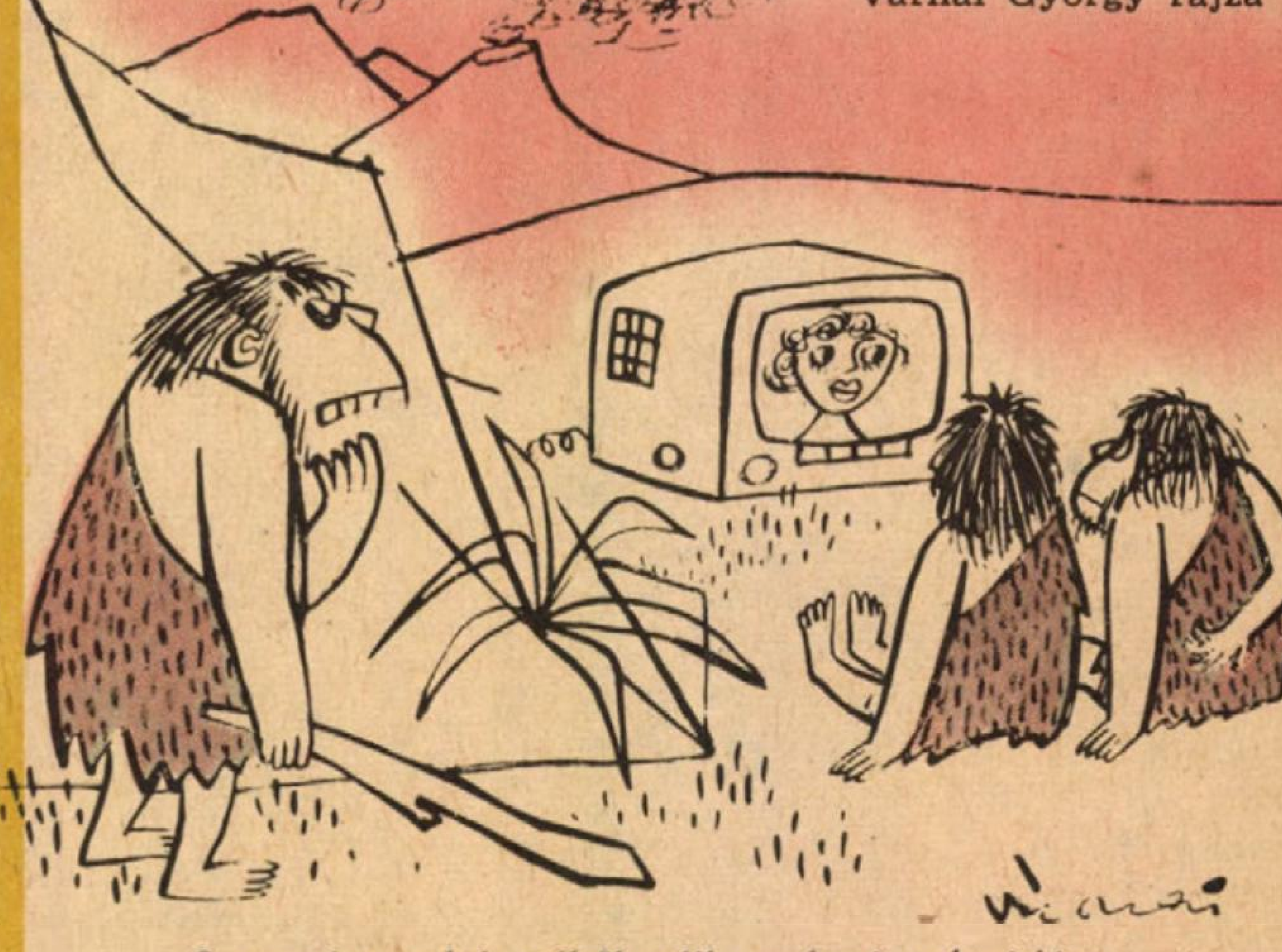
*

— A férjem jó ember... mindenki szereti... Csak én nem.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Ősi kíváncsiság

Várnai György rajza

– Szeretném tudni, miből telik ezeknek televízióra...

Tésztasütő versenyt rendez a Nőtanács

Szegő Gizi rajza

– Szívecském, nem volna már elég az előkészítő edzésből?

Lakásavatás

Művészbarátom mesélte:

Összespóroltunk egy kis pénzt öröklakásra. Kedvelt rokonunk, OTP bácsi pótolta a hiányzó összeget, és csakhamar lekötöttük álmaink tárgyát egy épülő házban. Két lakás között választhattunk, az egyik a második emeleten volt, a másik pont felette. Nehéz választás. Jómagam mint borúlátó, féltem a „Lift nem működik" táblától, és a kevesebb lépcső mellett szavaztam, de a feleségem a harmadik emeleti lakás mellett kardoskodott. Tisztább a levegő és kevesebb a zaj – mondotta. Nem szeretek vitatkozni; ő győzött.

Elérkezett a nagy nap, beköltöztünk. Feleségem megpendítette:

– Kellene rendezni egy kis lakásszentelőt.

Mint említettem, nem szeretem a vitát. Szombat estére vidám gyülekezetet hívtunk meg, rokonokat, barátokat, rokonszenves kollégákat.

Ragyogó hangulat uralkodott. Egy kedves, fiatal komponista lendülettel verte a zongorát, roptuk a táncot. Többen kurjongattak, sőt olyan hangok is hallatszottak, hogy „sose halunk meg!" Éjjel három órakor valaki dalolva kijelentette, hogy „nem megyünk mi innen el, amíg csak a házigazda furkósbottal ki nem ver". Ehhez a makacs állásponthoz többen csatlakoztak. Az új lakásból hiányzott a furkósbot, tehát mindenki maradt, és tovább táncolt.

Ekkor kísértetiesen megcsördült a telefon.

Feleségem, akinek idős szülei vidéken élnek, ijedten sietett a készülékhez. Pár szót motyogott, majd letette a kagylót.

Izgatottan kérdeztem:

– Mi volt az?

– Semmi, – felelte.

Aztán diadalmasan fűzte hozzá:

– Milyen okos voltam, hogy a harmadik emeleti lakást vettük ki. Most telefonált az alattunk levő lakó, hogy nem tudnak aludni. Borzasztó lármás az a lakás.

(s.)

Bunda

A Bőrszeg FC utolsóelőtti mérkőzésén 9 : 1-re verte a Kültelki 11-et, és ezzel biztos bajnoknak látszott.

Felhevülten bandukoltam hazafelé a rendkívül izgalmas, forró légkörű mérkőzésről. Útközben összetalálkoztam ismerősömmel, Oberklug Menyhérttel, aki úgyszintén a meccsről jött.

— Mit szólsz? — lelkesültem. — Ez aztán meccs volt a javából.

— Bunda volt az egész — legyintett blazírtan.

— Mi az, hogy bunda?... — kérdeztem meghökkenten.

— Meg volt ez csinálva, öregem... Meg volt ez játszva az egész...

Úgy éreztem magam, mint serdülő gyermek, mikor átesik a brutális nemi felvilágításon, de még nem egészen érti.

— Szerinted... szóval... úgy gondolod, hogy a Kültelek hagyta magát?

Éles leleplező gúnykacaj hasította kettőbe a levegőt...

— Hát persze... óriási bunda volt az egész...

— Már megengedsz, kedves barátom, de miért...? Miért kellene a Külteleknek hagynia magát?

Sajnálkozva mért végig.

— Édes kis hülye fiam... Mert a Bőrszeg FC-nek kell nyerni a bajnokságot. Azért...

— De miért kellene a Bőrszegnek nyerni...? Erre törvény van?

— Azért kell a Bőrszegnek nyerni a bajnokságot, mert Topolák, a Bőrszeg szertárosa június 22-én ünnepli 25 éves házassági évfordulóját... Érted már?

— És ezért hagyja magát a Kültelek?

— Na látod! Világos! Évforduló... jubileum... Ajándék az ezüstlakodalomra.

Valami nem stimmelt nekem.

— Hohohohó, Oberklug!... De hiszen a Kültelek jobbhátvédje, aki állítólag hagyta magát, az első félidőben úgy rúgta bokán a Bőrszeg balszélsőjét, hogy azt mentők vitték le a pályáról. Ez is lakodalmi ajándék? Erre felelj...

Oberklug meghúzta a fülemet, és belefricskázott az orromba:

— Romlatlan naiv butuska vagy! Ez mind meg volt játszva... Csak úgy, falból...

De most már dühös voltam... Félig sírva kiabáltam:

— És az... és az, hogy a II. félidőben a 11-esnél a Kültelek játékosai a bírót meghempergették a pocsolyában, és rőfögtek neki? Ez is meg volt játszva?...

Barackot nyomott a fejemre, és kecsketúrót adott:

— Te kis okos, hát persze... Ez csak bunda volt...

Nem hagytam magam:

— De megengedsz, elhiszem, hogy te jobban értesz hozzá... De hát, hogy lehet ezt így megjátszani?

Elmagyarázta, hogy a játékosokat a mérkőzés előtt beíratják a Színművészeti Főiskola külön tanfolyamára. Ott elsajátítják, miként kell megjátszani azt, hogy győzni akarnak, pedig tulajdonképpen veszteni akarnak. Ugyanezt teszik a bíróval is.

Hüledeztem, de még ellenálltam.

— Jó, jó, de nem félnek attól, hogy mindez kitudódik? A játékosok nem beszélnek erről?

— Nem beszélnek — mondta —, mert a játékosokat szombat éjjel kiviszik a Bitófanyereghez a Bagolysziklára, ahol fehér lepelbe burkolózva megjelennek a Sporthivatal vezetői, és faggyúgyertyafénynél megesketik a fiúkat: ne árulják el, hogy a vasárnapi meccs bunda lesz.

Elvesztett illúzióim romjaival, rossz szájízzel kotródtam haza. Hát érdemes hinni? Érdemes élni? Érdemes meccsre járni?

Azért vasárnap mégis kimentem a mérkőzésére, bár Bőrszeg FC utolsó most már nem volt kétes, hogy a Bőrszegnek győznie kell. Megdöbbenésemre 3 : 1-re kikapott, és ezzel odalett a bajnokság reménye.

A kapuban ismét találkoztam Oberkluggal.

Kajánul rontottam neki:

— Na, ehhez mit szólsz? Mégse bunda?

Adott egy körmöst, és a szemembe nevetett:

— Bunda az egész... A Bőrszeg hagyta magát...

— Micsoda? No és az ezüstlakodalom? És Topolák?

— Válik a feleségétől.

Novobáczky Sándor

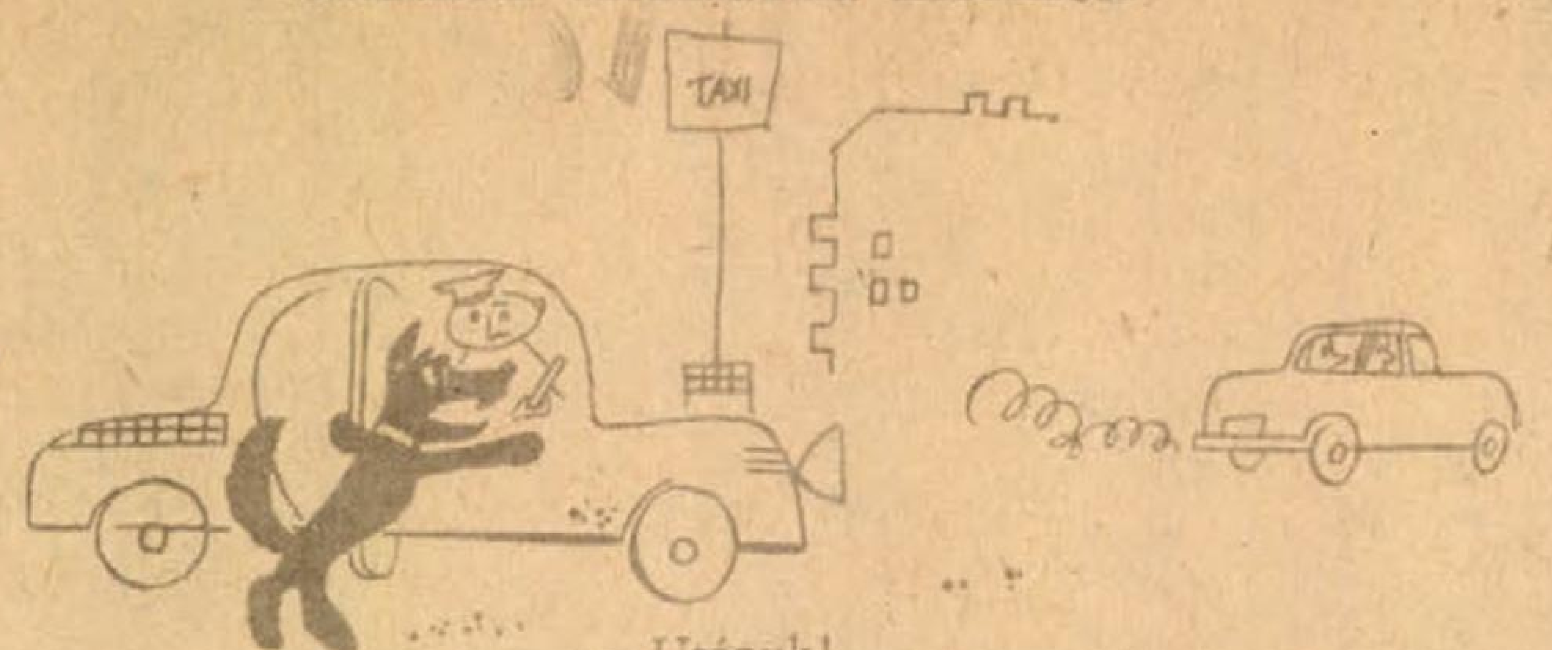
Kultúrpark lesz a népliget

Várnai György rajza

– Azt mondja meg, fater, ki írta az „Óda a nyugati szélhez" című verset!

Gazdiék színházba mennek

– Utánuk!

Családfa

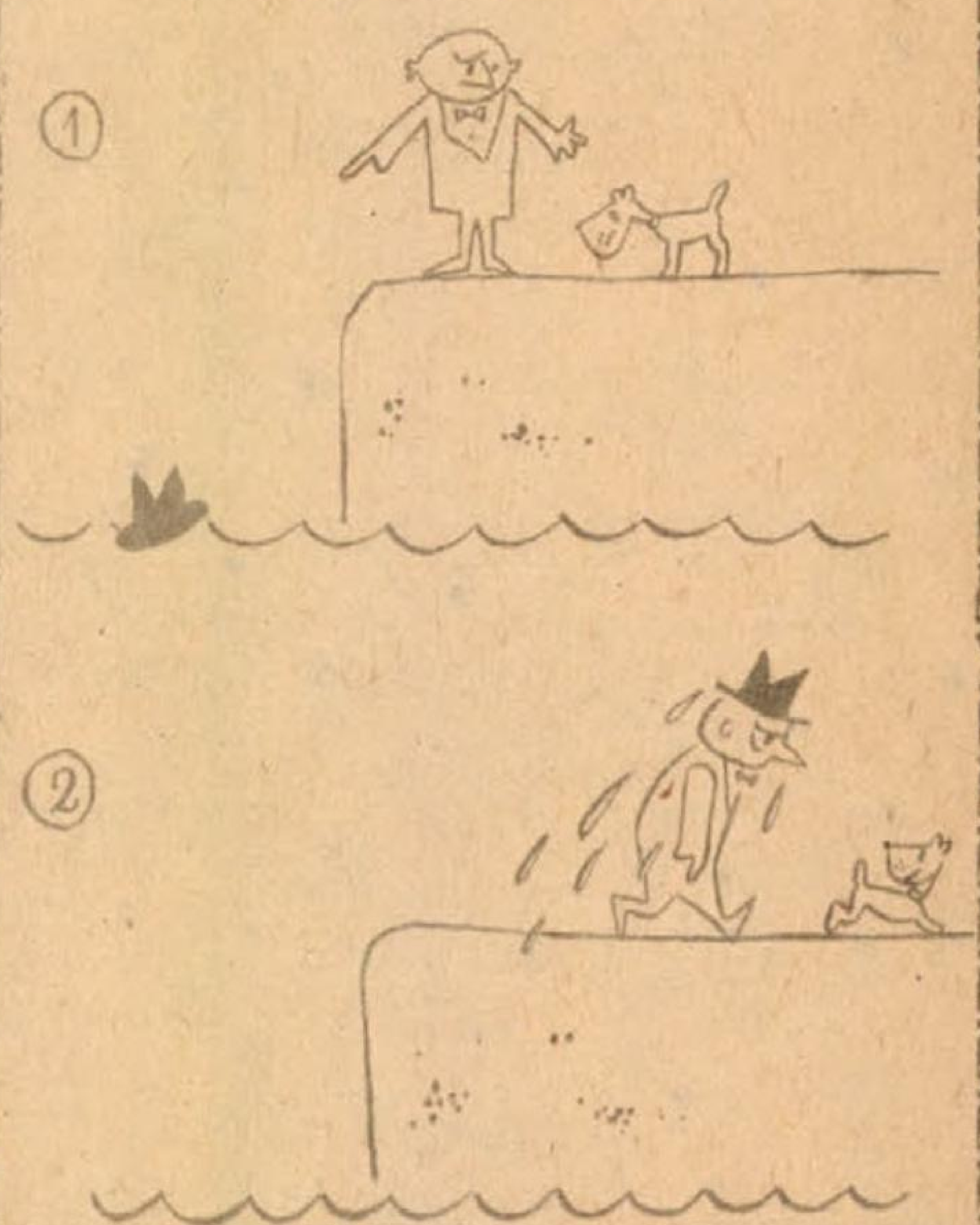
– Az ősapám!

Az álom

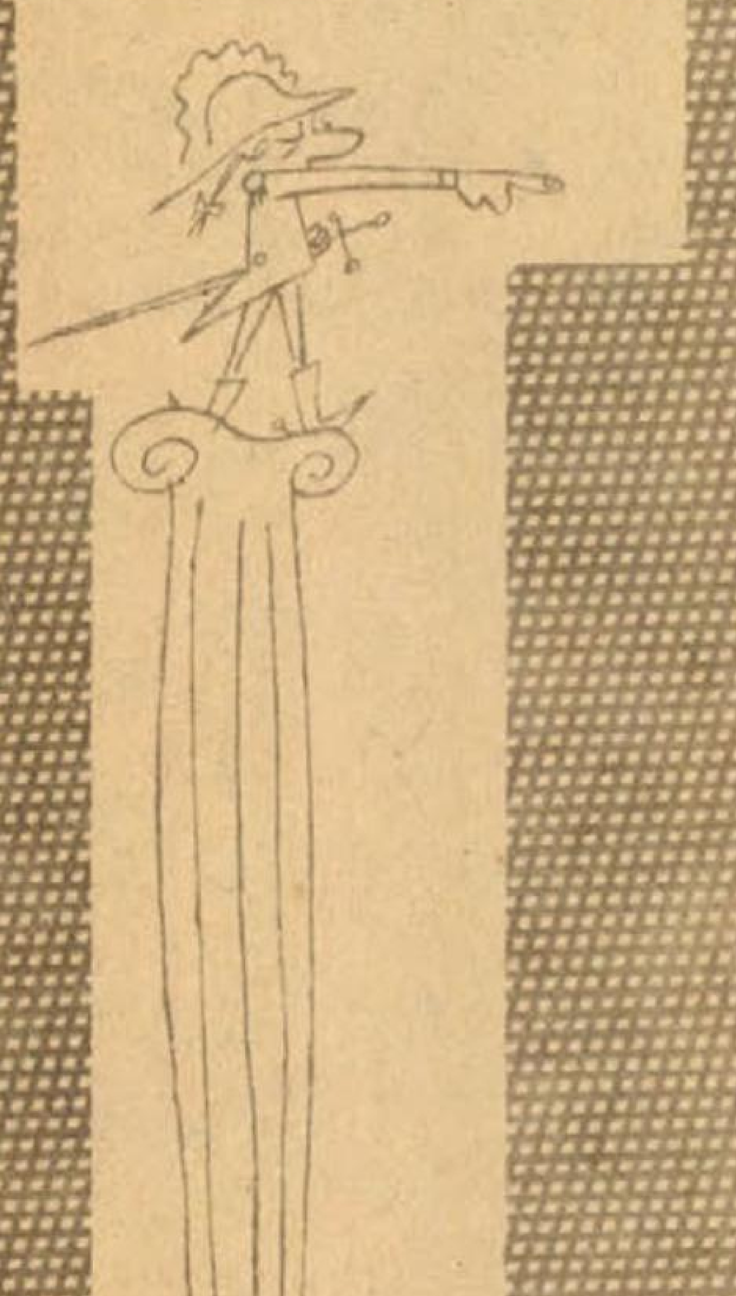
TONCZ TIBOR: KIS KUTYA NAGY KUTYA

Az idomítás csődje

Tavasz

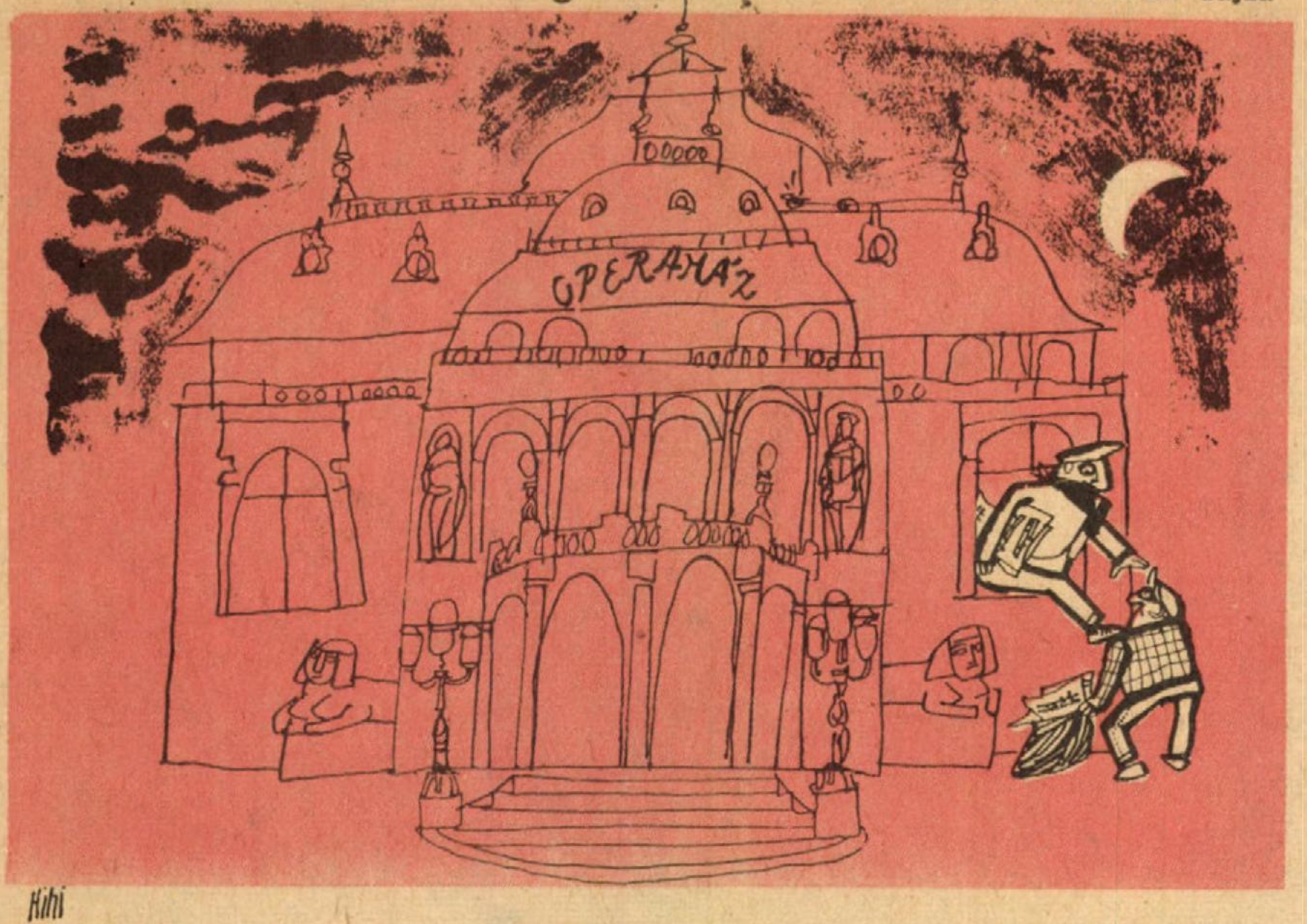
A korzón

– Csókolom, Mancika! De szép kis kutyája van!

Slágerszerzők

Hegedűs István rajza

Szélcsend

A nélkülözhetetlen

Szűr-Szabó József rajza

– Istenem, mi lesz a világgal, amíg nyaralni leszek?

Hogy akarja az USA felemelt segélyekkel biztosítani az uszályába kapaszkodó bábkormányok szimpátiáját?

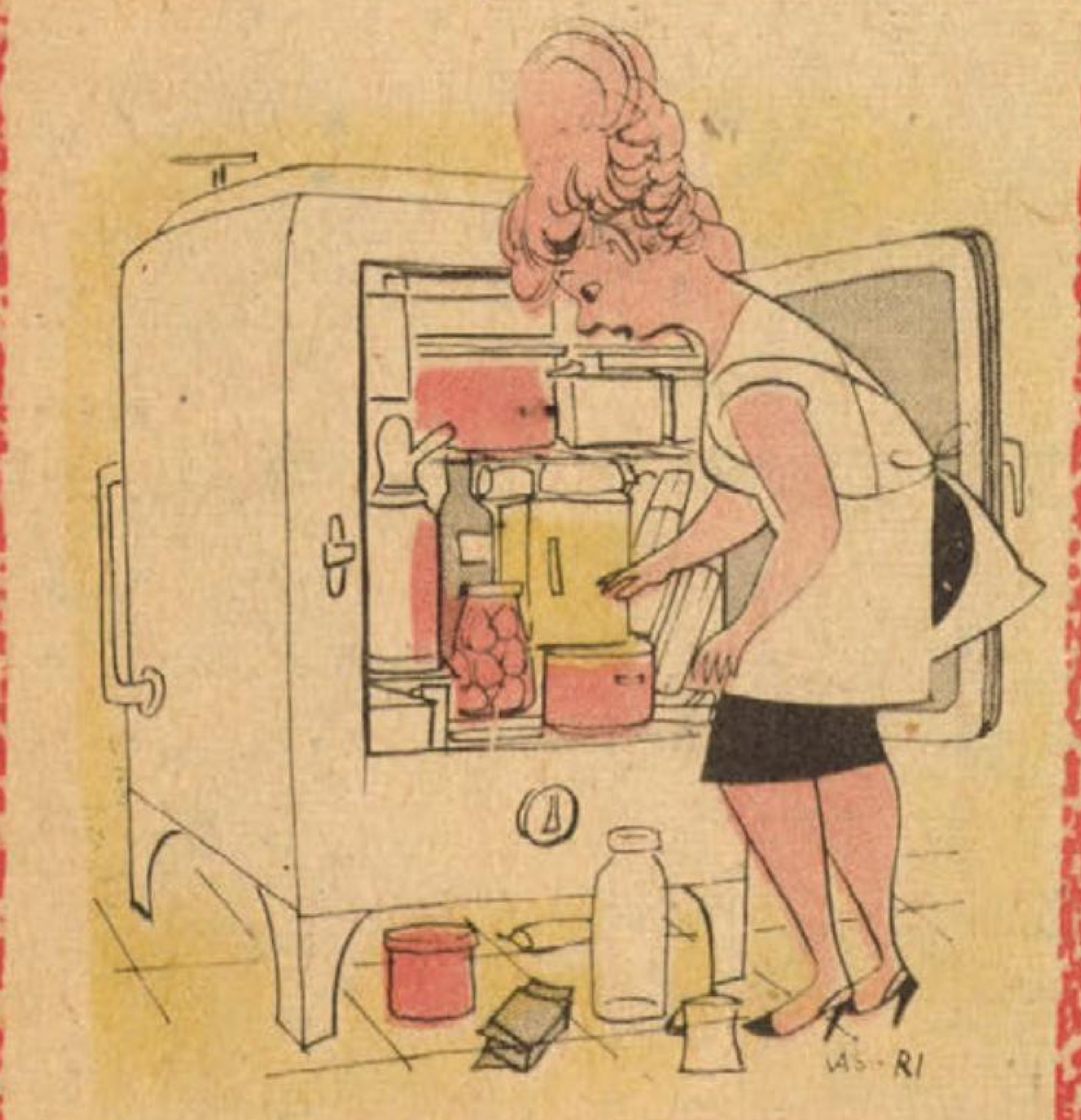
Mr. Muffly, a dúsgazdag amerikai rágógumigyáros azt mondja lánya esküvőjén az egyik barátjának:

– Kitűnő ember ez az én vőm. Esküvő után adok neki még százezer dollárt.

– Megőrültél? – horkan fel a barátja. – Hiszen, ha jól tudom, háromszázezer dollárt kapott már tőled.

– Persze, hogy kapott – feleli Mr. Muffly –, de tudod, én azt akarom, hogy szeresse is a lányomat.

Nyár

– Hova tettem a vajat?

Telhetetlen férfi

Toncz Tibor rajza

A Wall Streeten

Gerő Sándor rajza

– Még egy inváziós kísérlet és gépesítettük Kuba mezőgazdaságát! . . .

Korán kezdi

– Ugye, a te faterod jóban van Kovács tanár úrral, aki engem pótvizsgáztat?

Világos mint a vakablak

Az öreg Cserepesnek teljesen igaza volt. A kerékpár tönkrement. A gumik nem értek egy ütet taplót. Az ülés csupa foszlány, a küllők eltörtek, a kormány két szarva fáradtan görbült a föld felé. Nem lehetett rajta semmilyen módon segíteni. Megszolgálta alaposan az árát, nyugodtan el lehetett volna adni ócskavasnak.

— Gondnok kartárs! Ezt a kerékpárt ki kell selejtezni.

— Igen! És akkor maga min fog közlekedni?

— Hát vesz a vállalat újat. Szépet, jót, olyant, amelyik jó néhány esztendeig bírja a strapát.

Két nap múlva Cserepes szinte megmeredt a csudálkozástól, amikor a gondnok a markába nyomta a megrendelő lapot, és azt mondta, hogy vigye el a kerékpárt a Műszerész ktsz Babona utcai javítóműhelyébe. Mondja meg, hogy hozzák rendbe a kivénült szerszámot.

— De hát, gondnok kartárs! Nem érdemes erre a vacakra tíz fillért sem költeni. Minden

alkatrésznek külön fordulatszáma van. A váz olyan rozoga, hogy csak az a kis zománc tartja össze, amit az eső még nem vert le róla.

— Cserepes kartárs! Nem vitatkozunk! Azonnal vigye el a kerékpárt a javítóba.

Az öreg belegyömöszölte a kerékpárt egy taligába. A körülötte heverő alkatrészeket beledobálta egy zsákba. Csattogott a két pedál, a csengő, a kézifék, a lánc. Cserepes bácsi káromkodva kapaszkodott bele a taliga két szarvába.

A részlegvezető háromszor is megcsóválta a fejét, amikor elolvasta a megrendelést, és alaposan megnézte a kerékpár roncsait.

— Nem lesz olcsó mulatság! — vágta ki kereken. — Három hét múlva jöhet érte!

No, aztán eltelt a három hét is, és Cserepes rászánta magát arra, hogy elhozza a felújított közlekedési eszközt. Az bizonyos, alig lehetett ráismerni. Minden vadonatúj volt rajta. Csillogott a nikkelezés, ragyogott a zománc.

Csak egy aláírás kellett, semmi egyéb. A többi már a ktsz meg a vállalat dolga volt. Cserepes bácsi kitolta az utcára a kerékpárt, és hetykén felült rá. Olyan simán gurult, hogy élvezet volt rajta ülni. Az öreg kényelmesen keringőzött az utcán. Aztán egyet gondolt, odatámasztotta a kerékpárt egy fához, és letelepedett egy pirosra festett padra. Szépen belehalászott a zsebébe, elővette a számlát, és az okuláréja mögül böngészte az egyes tételeket.

— Nyereg 160 forint, sárvédő 50 forint.

Szépen, lassan végighaladt a tételeken, és amikor az összesítéshez ért, elhúzta a száját. Ezernégyszázhúsz forintba került a kerékpár megjavítása.

Azon tűnődött, nem kellene-e visszamenni a javítóba, és magyarán kimondani, hogy ez a javítás marha sok, de aztán meggondolta magát, és elindult a telepre.

A gondnoknak is nagyon tetszett a kerékpár, és vállat vont, amikor a számlát kézbe vette.

— De hát, gondnok kartárs, ezernégyszázhúsz forintot ezért a javításért? Hiszen nyolcszázért újat kaptunk volna!

— Csak az lehet, öreg Cserepes. Csak az a baj, hogy új kerék-

pár vásárlására nincsen keretünk. Javításra, felújításra pedig van pénz dögivel.

Rossi Károly

Iskolán kívüli népoktatás

Szegő Gizi rajza

– Öcsike még csak négyéves, de a fagylaltlistát már el tudja olvasni!

Az ember, aki méltánytalanságokat gyűjt

Tegnap délután a Kőcsiszoló utcában egy tíz év körüli kisfiú megállított egy ötven év körüli bácsit, és megkérdezte tőle, hogy hány óra. A bácsi készségesen megmondta, majd szeretettel megsimogatta a kisfiú fejét. A kisfiú ekkor újabb kérdéssel fordult a bácsihoz: megkérdezte, nem adna-e neki egy forintot cukorra. A bácsi a zsebébe nyúlt, és egy forintot adott a gyereknek. A kisfiú a zsebébe süllyesztette a pénzdarabot, elszaladt, majd amikor körülbelül húsz méterre lehetett a bácsitól, kődarabot vett fel a földről, s nem mindennapi ügyességgel hátba dobta a bácsit.

Mint megdöbbent szemtanú, a gyerek vásottságától elkeseredve léptem oda a bácsihoz, és vigasztalni próbáltam, hogy ilyenek a mai gyerekek, de talán nem ő a hibás, hanem a rideg környezet stb., stb. A bácsi csodálkozva nézett rám, fölvette a földről a követ, szeretettel végigsimította, majd zsebretette. Micsoda földöntúli jóság, gondoltam magamban mélységesen elérzékenyedve, amikor a bácsi így fordult hozzám:

— Gyűjteményem egyik legszebb darabja ez a kő. Hogy fognak irigyelni ezért a gyűjtőtársaim! Hiába, az ilyesmi szerencse kérdése! Nem is számítottam ilyen nagyszerű fogásra!

Csodálkozva néztem rá. A bácsi így folytatta:

— Látom, nem érti a dolgot. Megmagyarázom. Tagja vagyok a Buda vidéki „Ki mit gyűjt?"-klubnak. Kezdetben bélyegeket gyűjtöttem, de kiderült, hogy allergiás vagyok a ragasztóra. Aztán gyűjtöttem borotvapenge-papírt, gyufacímkét, régi tőröket, ritka dugókat, labdabelsőket és állati körmöket. Megmondom őszintén, egyik sem elégített ki, s amikor egy alkalommal egy különben eléggé ritka dugót nézegettem, eltűnődtem, hogy vajon ez-e az élet célja, s mire való ez az egész. Ebben az időben rengeteg méltánytalanság ért a munkahelyemen és otthon is. Mindezt elpanaszoltam egy bölcs öreg barátomnak. Az tüzetesen kikérdezett, majd mosolyogva ezt a tanácsot adta: „Ne háborodj fel a sérelmeken! Gyűjtsd őket!" Nem akarok túlozni, de az élet titkát adta ezzel a kezembe. Szenvedélyesen kezdtem gyűjteni ekkor a sérelmeket, a méltánytalanságokat, az igazságtalanságokat. Mondanom sem kell, hogy bőséges anyag állt rendelkezésemre. Minél nagyobb sérelem ért, annál nagyobb boldogság töltött el afölött örvendezve, hogy gyűjteményem újabb szép darabbal gyarapodott. Minden alkalommal, amikor megloptak, becsaptak, hátba támadtak, fúrtak, sértegettek, bántottak, kínoztak, gyötörtek — úgy megörültem, mint amikor a bélyeggyűjtő egy Mauritiusra lel, vagy amikor egy gyufacímke-gyűjtőnek egy XIV. Lajos korabeli gyufacímkét kínálnak cserére. Az élet titka: amit az ember gyűjt, az nem eshet neki rosszul.

Elmondta még a bácsi, hogy máris rengeteg követője van az egész világon. Szorgalmasan gyűjtik a kisebb-nagyobb sérelmeket, s amikből több van, azt csereanyagnak használják fel. Már önálló klubot alakítottak, s ennek a klubnak csak az nem lehet tagja, aki hitelt érdemlő módon be tudja bizonyítani, hogy sohasem érték még sérelmek vagy méltánytalanságok.

Megkérdeztem tőle, hogy hány klubtagra számítanak.

— Nem egész hárommilliárdra — hangzott a válasz —, de ez a szám egyre növekszik. Szerte a világon egyremásra születnek az új klubtagok.

Megköszöntem az érdekes felvilágosítást, és elhatároztam, hogy cikket írok erről a figyelemre méltó kezdeményezésről. Mint olvasóim is tanúsíthatják, a cikk jól sikerült, s közlésre alkalmas. Ha szerkesztőm mégsem közli ezt a kitűnő cikket, olyan igazságtalanságot követ el velem szemben, amely értékes első darabja lesz gyűjteményemnek.

Feleki László

A ROSSZ DOLGOZÓ

Amikor a minisztérium személyzeti osztályának vezetője bemutatta a vállalat dolgozóinak Husztit, az új igazgatót, Selmeci halkan odasúgta Berendinek:

– Hallottam róla. Nem sok örömünk lesz belőle. A Bazártértnál rettegtek tőle. Csak szidni tud, de dicsérni nem.

Selmeci Garaminak, a könyvelési osztály legjobb dolgozójának is elmondta, hogy milyen hír előzte meg az új igazgatót. Garami mosolygott, és legyintett:

– Nem érdekes, egész biztos, hogy csak azt szidja, aki rosszul dolgozik.

A mosoly még ott játszadozott az ajkán, amikor Huszti sorra kezetfogva beosztottjaival, Garamihoz ért.

Mit nevet ez rajtam? – tűnődött. Ettől kezdve ellenszenvessé vált előtte Garami, aki pedig továbbra is lelkiismeretesen, megbízhatóan és jól dolgozott. Prémiumkiosztáskor azonban mindig mellőzték. Nála gyengébb munkaerők kaptak jutalmat, ő soha.

Történt, hogy egyszer, egyetlenegyszer Garami is hibát követett el egy kimutatás elkészítésénél. Több se kellett Husztinak. Hívatta Garamit, és a fejére olvasta:

– Nézze, mit csinált!

Aztán maró gúnnyal mondta ki a súlyos szót:

– Jellemző!

Garami szégyenkezve, piros arccal, megsemmisülten ment ki az igazgató szobájából.

Jellemző... Mire jellemző? A munkájára? Hiszen

több mint tíz éve sohasem követett el semmi hibát. Ez is jelentéktelen volt. És mégis ez volna jellemző a munkájára?

Kóválygott a feje, nem tudott belenyugodni abba, hogy ezért a csekélységért így leszidták. Igyekezett összeszedni magát, a munkára összpontosította gondolatait, de amikor számoszlopok fölé hajolt, az ívekről mindig az igazgató gúnyos arcát látta. Ettől kezdve gyakran követett el hibát, és többször elhangzott: „Jellemző! Jellemző! Jellemző!"

Amikor az igazgató szabadságra ment, és Garami nem látta lelki szemei előtt a vállalat vezetőjének hibákra vadászó, rosszakaratot tükröző tekintetét, kicsit megnyugodott. Lassan, lassan sikerült visszanyernie lelki egyensúlyát, és csak néha gondolt sérelmére, arra, hogy miért minősítették egyetlen hibáját jellemzőnek, és miért nem évtizedes jó munkája jellemző rá.

Négy hét múlva az igazgató visszaérkezett szabadságáról, és még aznap hívatta Garamit. Amikor az belépett szobájába, Huszti rákiáltott:

– Szép kis kimutatást csinált! Tele van hibával!

Garami odanézett. Nem az ő írása volt az íróasztalon. És ezért is őt vonják felelősségre? Elsötétült előtte a szoba. Erélyes hangon kellett volna tiltakoznia, de magán érezve az igazgató dühös tekintetét, csak zavartan hebegte:

– Kérem, ez nem az én munkám. Ezt Szepezdi készítette.

Mintha ítélethirdetés lenne, úgy hangzott újra a kegyetlen szó:

– Jellemző!

Palásti László

VANNAK EGÉSZEN FURCSA DOLGOK...

A hajhullás érzelmi okai

Dr. Agnes Savil, a londoni bőrklinika főorvosa hosszú cikket írt a hajhullás okairól, s ezek között döntő tényezőként említette meg a lelki egyensúlyt felborító erős érzelmeket.

E megállapítás mögött régi igazság húzódik meg. Mint a bibliából tudjuk, Sámson is erős érzelmek következményeképpen veszítette el a haját.

Gyengül a nehézkedési erő

Múlik az idő, öregszünk, a világ gépezete is kopik, s mint dr. Robert Dicke, a princetoni egyetem fizikatanára megállapította, a gravitáció is gyengült Newton óta.

Könnyű volt Newtonnak 300 évvel ezelőtt felfedeznie a nehézkedési erőt, amikor a gravitáció 0,000003 százalékkal erősebb volt a Földön.

Durva mérkőzés

Vasvári Anna rajza

– Es mióta érez fájdalmakat?

Tájmúzeumok létesülnek

Hegedűs István rajza

– Ezt a padláson találtam...

A Balatonnál

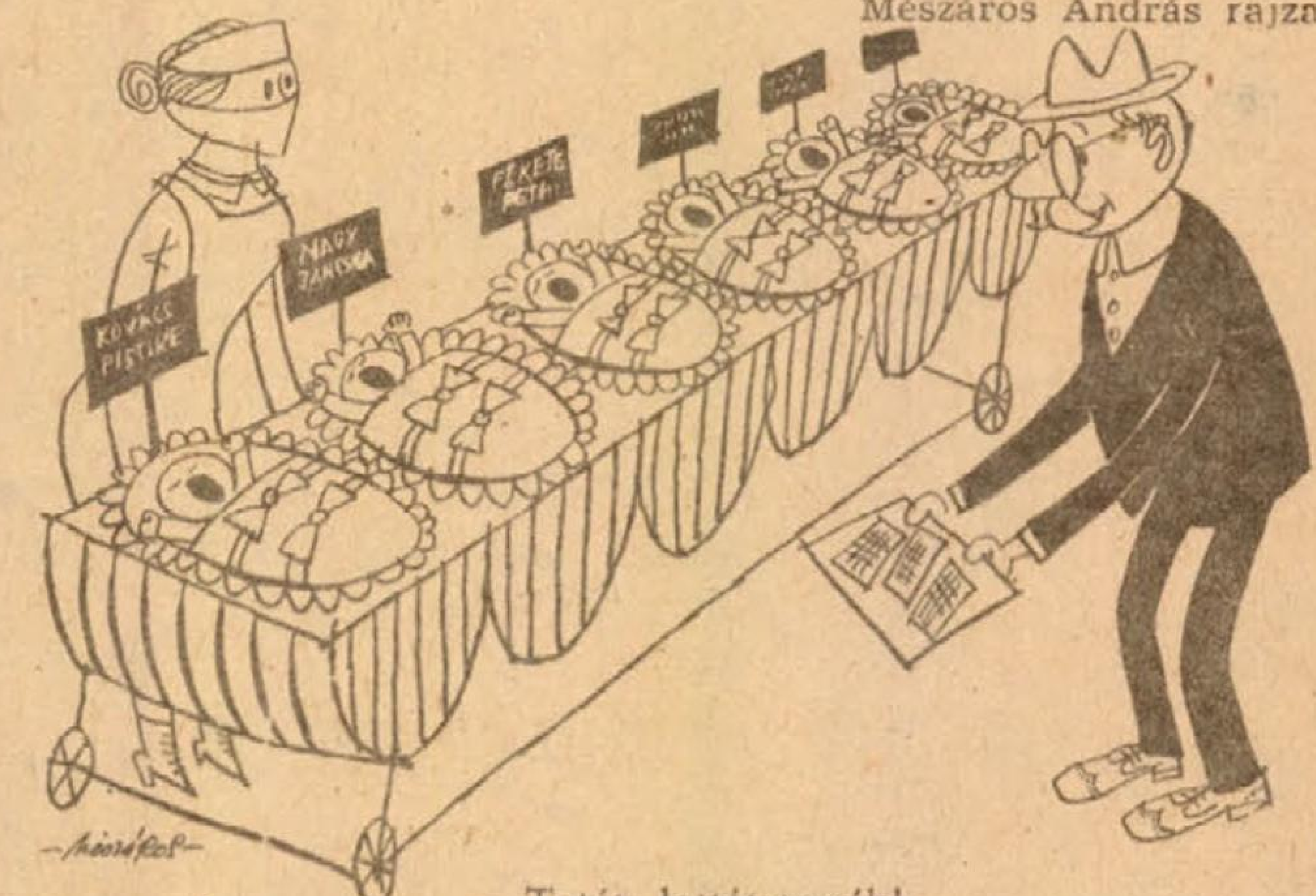
Gerő Sándor rajza

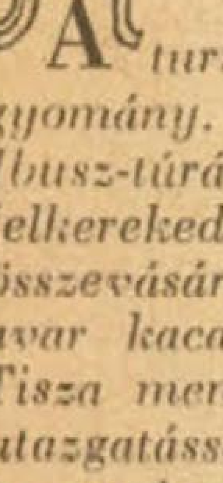
– A táskarádiókat már mind elvitték, de ez még kapható!

Szűz terület

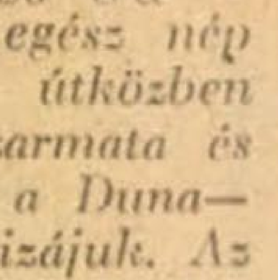
Mészáros András rajza

– Totót, lottót tessék!

DIVAT LEVÉL

A turista-utazás nálunk nemzeti hagyomány. Történelmünk is egy gigászi Ibusz-túrával kezdődött. Az egész nép felkerekedett Etelközből, de útközben összevásároltak mindenféle szarmata és avar kacatot, s így épp itt, a Duna–Tisza mentén elfogyott a devizájuk. Az utazgatással mégsem hagytak fel, később is gyakran kirándultak a szomszédos országokba. Régebben ezt nevezték a kalandozások korának.

Meggyőződésem, hogy a divatlevelek szokása ebből az időből származik. Mit sem tesz, hogy a Gesta Hungarorum nem tartalmaz ilyesfajta írást. Ez is csak azt bizonyítja, hogy a divatbeszámolókat már akkor is tüstént ronggyá olvasták.

Mindenesetre nemzeti irodalmunknak ez az ősi műfaja mostanában éli virágkorát. Bármilyen rövid időre tegye is ki lábát valaki az országból, visszatérve az az első dolga, hogy megírja: arrafelé hogyan öltözködnek a férfiak, a nők, az aggok, a gyermekek és a csecsemők. Ebből a nemzeti szokásból én sem szeretnék kimaradni. Miért éppen én ne írjak divatlevelet? Csakhogy mivel itthon vagyok, a lapokban megjelent számtalan, gyakran folytatásos beszámolóból állítom össze divatlevelemet. Íme:

„A divat világszerte, napról napra szolídabb lesz. Legkedveltebbek a pasztellszínek: az enciánkék, a pipacsvörös, valamint a zöld különféle árnyalatai a fűtől a méregig, gyakran egymással kombinálva. Fáradtzöldet csak 70 éven és az északi sarkkörön túl hordanak. A ruhák általában egyszínűek, csíkosak, pettyesek vagy kockásak, kedveltek a virágminták és a virágcsokrok. Az Egyenlítő környékén elterjedt a fügefalevél is."

„A fazon egyszerű, sima, legfeljebb a csípőt díszíti egy-két csokor rózsa, szőlőfürt vagy banánköteg. A vonalak szabadok. A fiatalok több vonalat hagynak szabadon, az idősebbek kevesebbet. A dekoltázs elöl-hátul tartózkodó, vagyis a tekintet mindig ott tartózkodik, ahol a dekoltázs véget ér."

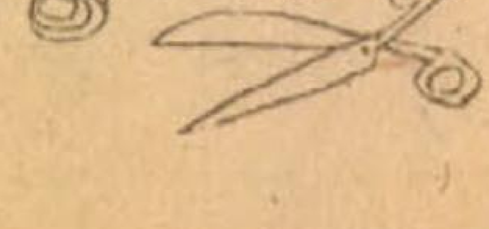
„A rövid szoknya kiment a divatból. Párizsban és a Nagykörúton már a rövidebbet hordják. 70 éven felül éppen eltakarja a térdet, 26 éven alul éppen nem takarja el. 26 és 70 év közötti nő nincs." (Nota bene: kedvelt lapom divatrovatának folytatásos közleményeiben szeptember óta a szoknyák összesen 56 centimétert hosszabbodtak, vagyis ma már egy átlagos magasságú nőnek 12 centivel érnek a talpa alá.)

„A haj színe mindig természetes. Legkedveltebb a természetes égszínkék a hajnalpírtól a déli bárányfelhőn át az újholdas éjszakáig. A kikészítés módja egészen más, mint nálunk. A szájat 10 éven alul egyáltalában nem festik, 10 és 20 között halványan, legfeljebb az ajak szélét narancsvörösre. A száj helyett inkább a szemet hangsúlyozzák. A szemöldök az orrnyeregnél 4–6 milliméter széles és bozontos, később vagy elvékonyodik, vagy megvastagodik. A szemhéjat acélkékre, halványszürkére vagy lilásvörösre színezik, a temperamentumtól és a családi állapottól függően."

„A tűsarok divatja leáldozóban. Az osztrák Alpokban és Trondjemben a nők bakancsot hordanak, másutt vékonyodó sarkú, elöl keskeny cipőt. A sarok magassága Svájc egyes részein meghaladja a többezer métert is a tengerszint felett. 70 éven felül az úgynevezett ziherheictűsarok a legkedveltebb."

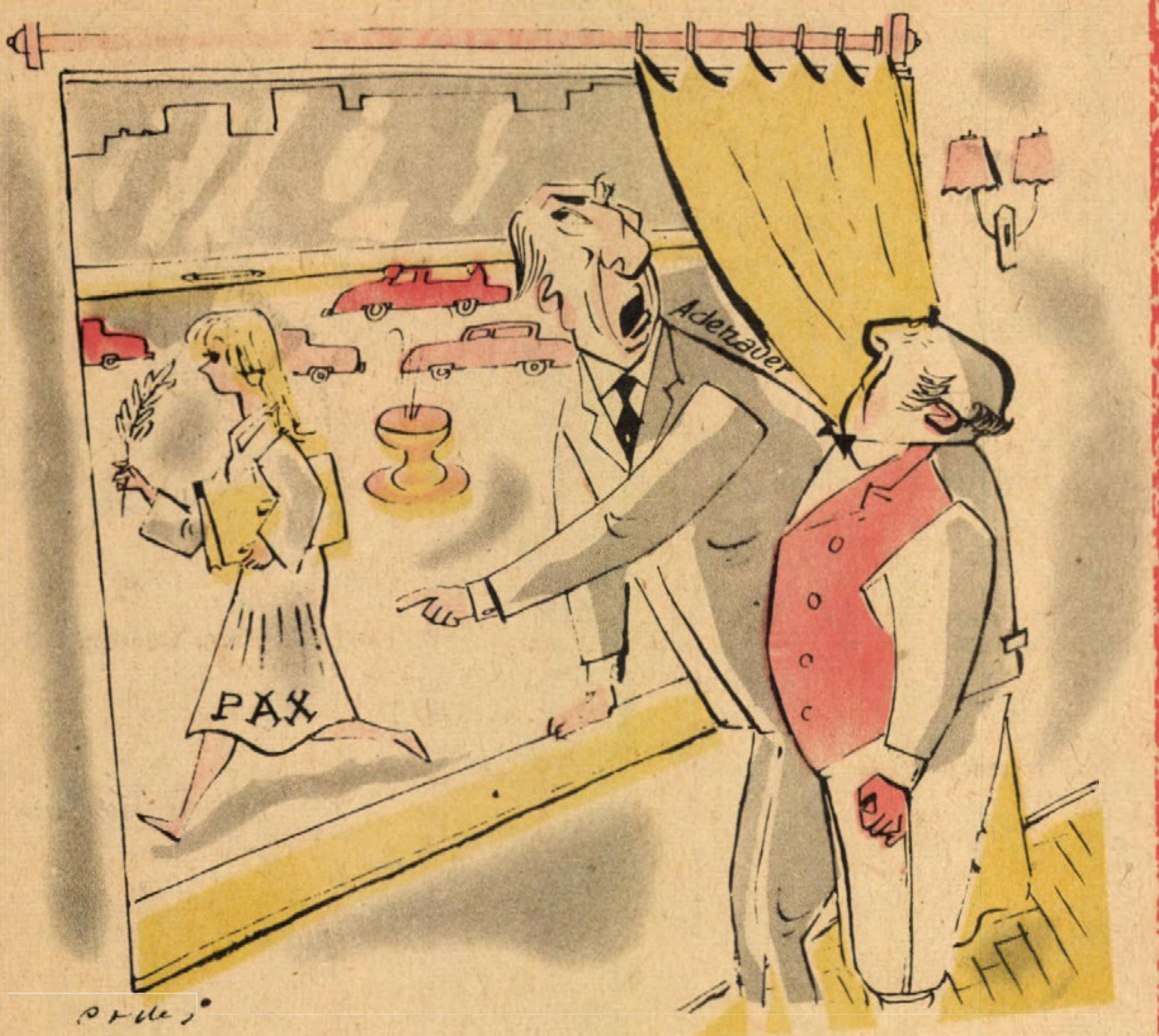
„A női divat általában egyszerűbb, szolidabb és praktikusabb, mint nálunk. Alaszkában és Ceglédbercelen a nők csak akkor szépítik magukat, ha szépek, vagy ha még szebbek akarnak lenni. A nők mindenütt szebbek, mint Pesten, de a legszebbek mindenütt a pesti nők."

Zay László

A rettegés birodalma

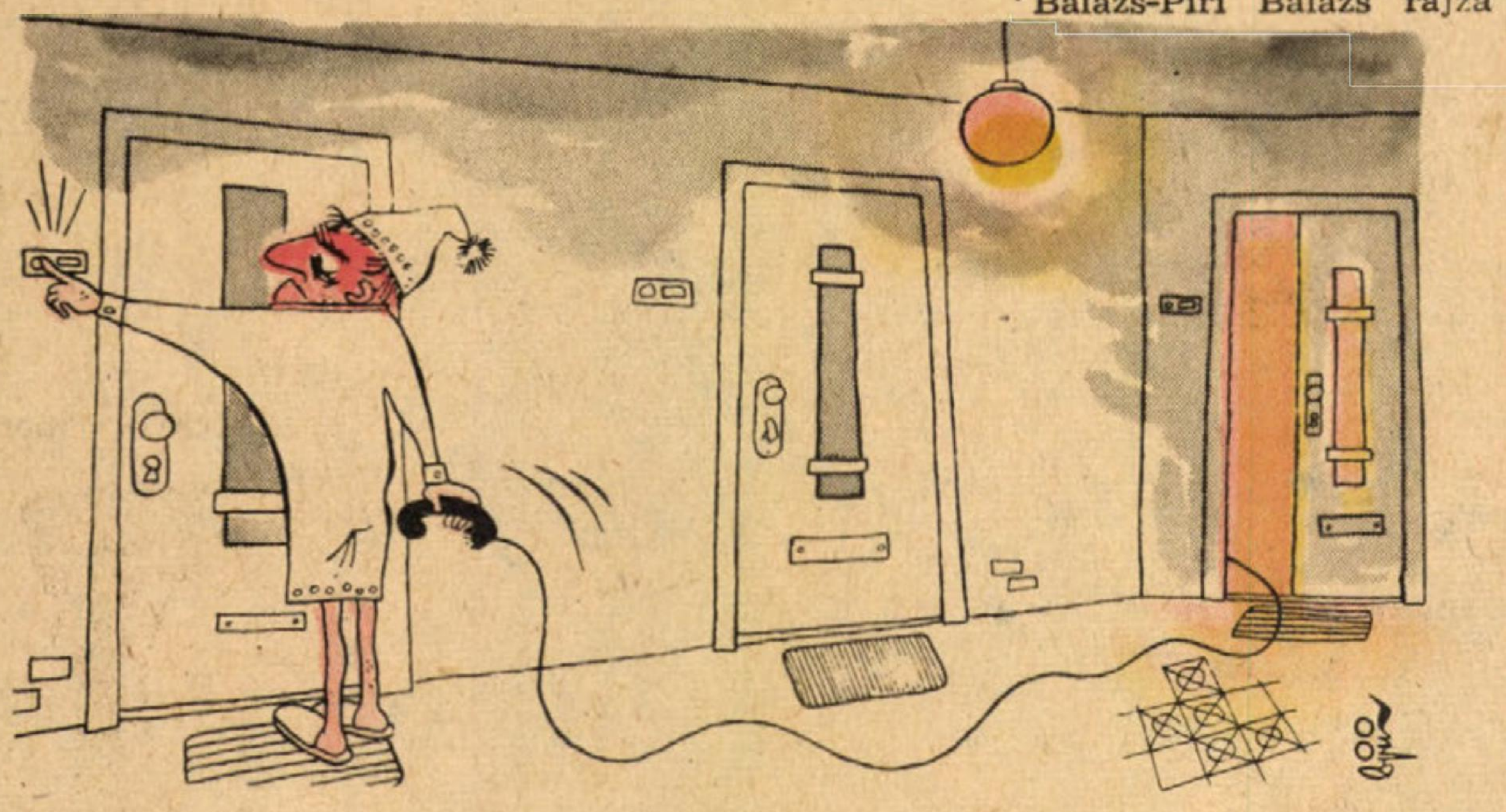
Erdei Sándor rajza

– Nehogy beengedje azt a vörös ügynököt!!!

Parányi szívesség

Balázs-Piri Balázs rajza

Káröröm

Toncz Tibor rajza

A humor könyvéből

ZILAHI KISS JENŐ, aki Junius néven egyike volt a századforduló legjelesebb közíróinak, sokkal nagyobb munkaterhet vállalt, mint amit rendesen el tudott volna végezni. Éjjel-nappal dolgozott, vegyesen kormánypárti és ellenzéki lapoknak, és az embertelen hajsza gyakran adta kezébe a poharat – munka közben is. A stílusa így pongyolává vált, és a szerkesztők nemegyszer ezen a címen adták vissza neki a sebtében készült kéziratokat. Egy ilyen alkalommal a szerencsétlen sorsában is önérzetes Junius dühösen kifakadt:

– Pongyola, pongyola, ezt hallom örökké! Nem vagyok én szabó vagy suszter, hogy adnék valamit az eleganciára!

És tántorogva indult kéziratával egy másik lap szerkesztőségébe.

*

DIANA DORS, amerikai „szexbomba", nem válogat a szavak közt, ha sikamlós helyzet kiélezéséről van szó. Nemrég a New York-i televízió rendezője figyelmeztette, hogy még Voltaire se használt hasonló szavakat.

– Voltaire?! – csattant fel a művésznő. – Álljon az ki velem egy szál bikiniben a porondra, és majd meglátjuk, hogy melyikünknek lesz nagyobb sikere a képernyőn!

*

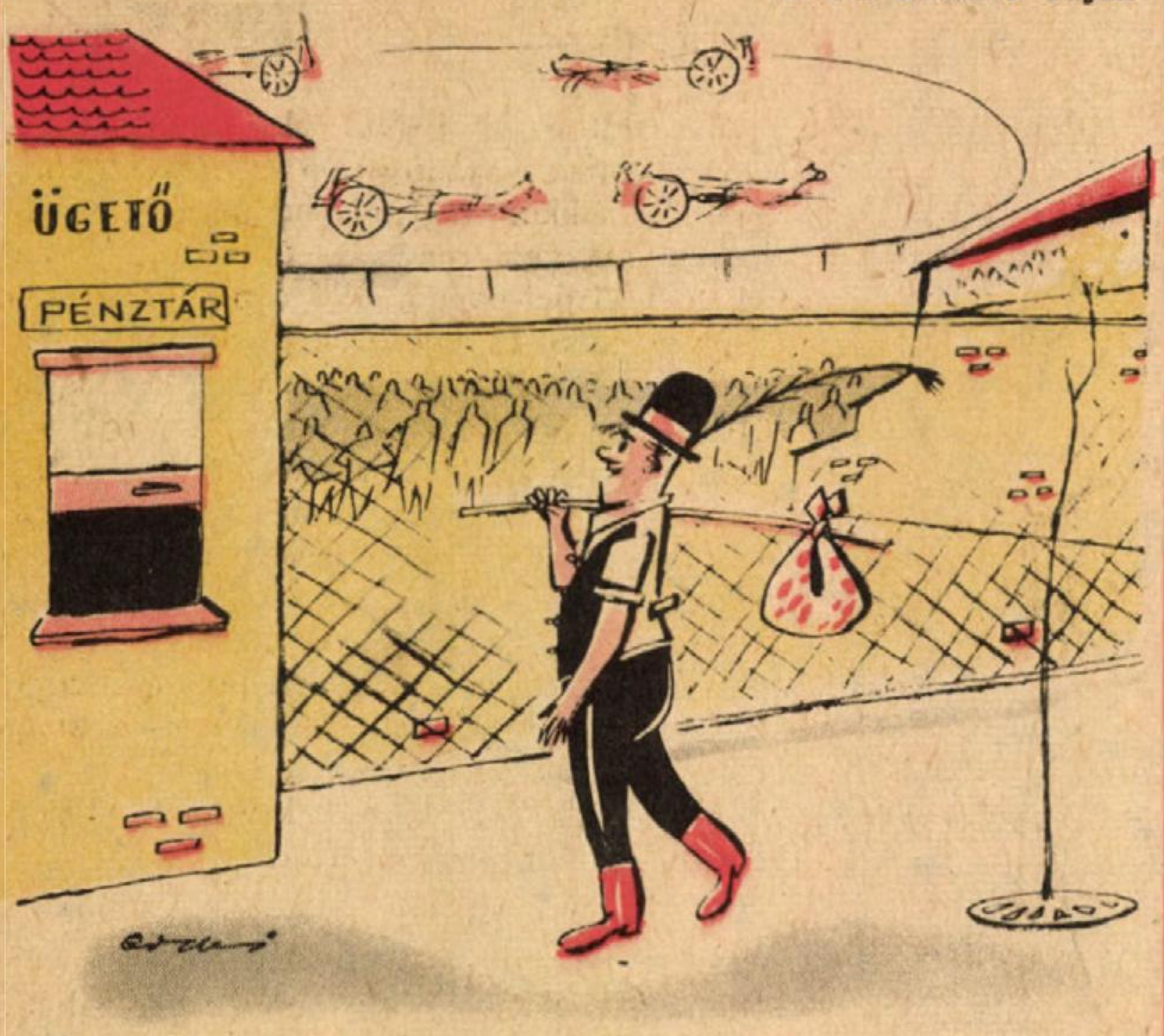
DAVID HUME, angol filozófus, akinek 250. születési évfordulójáról nemrég világszerte megemlékeztek, máig is párját ritkítja kedélyes szókimondásával. Arra a kérdésre, hogy miért késik főművének rég beígért második kötete, Hume válasza így hangzott:

– Mert túl gazdag, túl kövér és túl lusta vagyok ahhoz, hogy megírjam.

E heti hirdetésünk

Mese

Erdei Sándor rajza

– Volt egyszer egy legény, aki feljött a városba szerencsét próbálni . . .

Ez a gyerek új házban lakik

Fülöp György rajza

– És mondd, apu, a púpja parkettból van? . . .

Háry János legújabb meséje

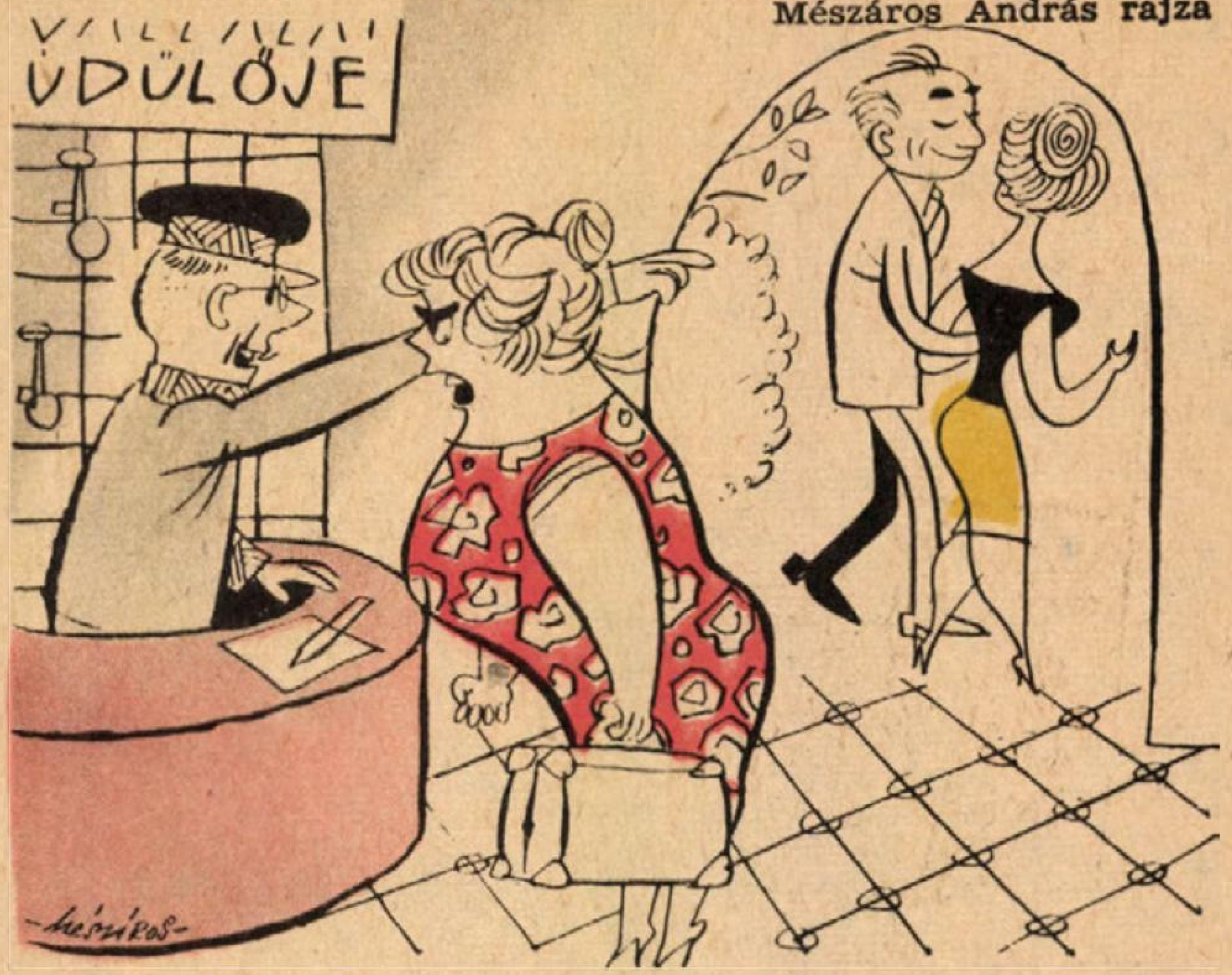
Szegő Gizi rajza

– Az én fiatalkoromban nem kérkedtünk így a lányok előtt!

Baljós történet

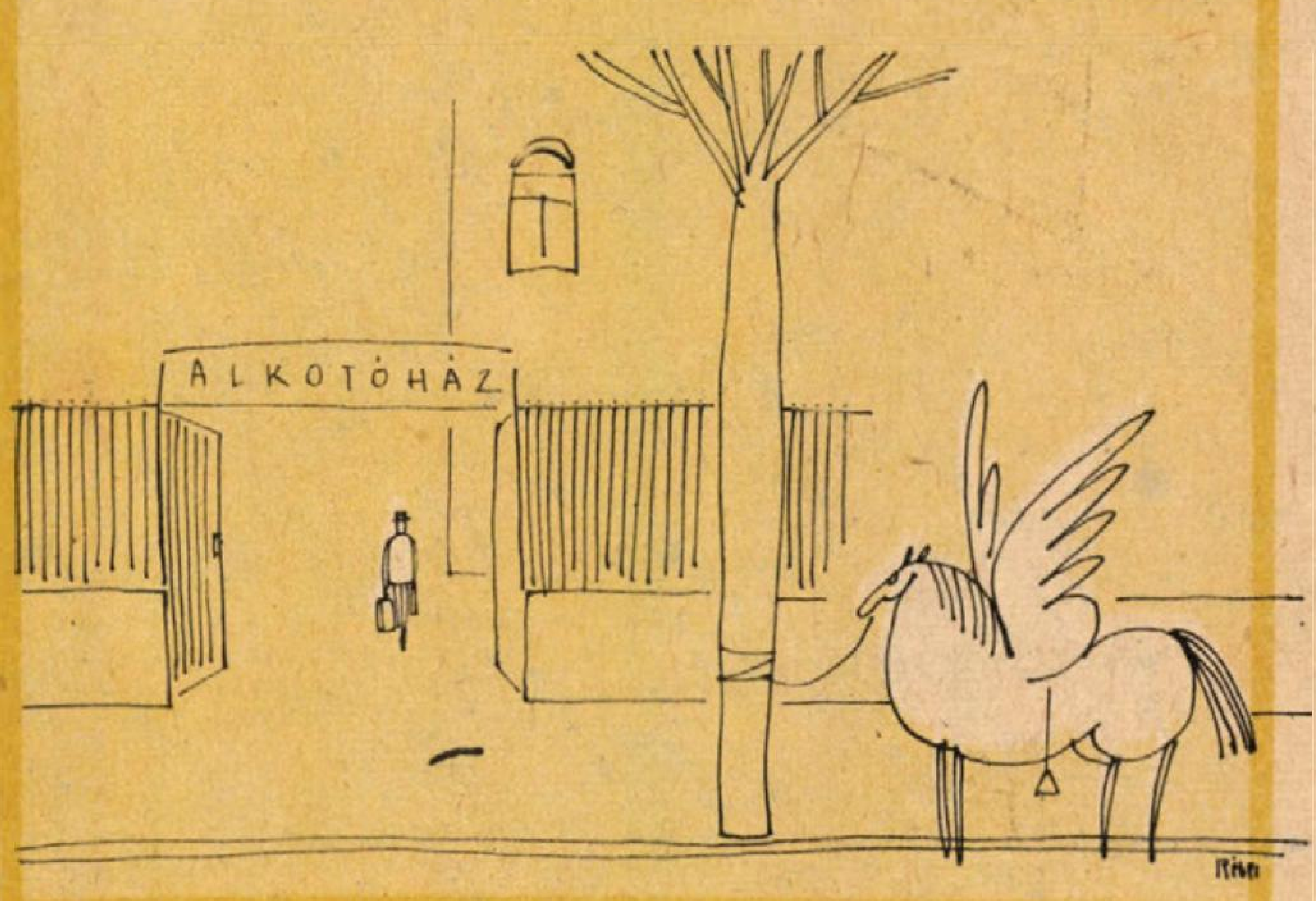
Mészáros András rajza

– Kropacsek Jenőné vagyok, Kropacsek Jenőt keresem.
– Kropacsek Jenőt? Ott megy a feleségével!

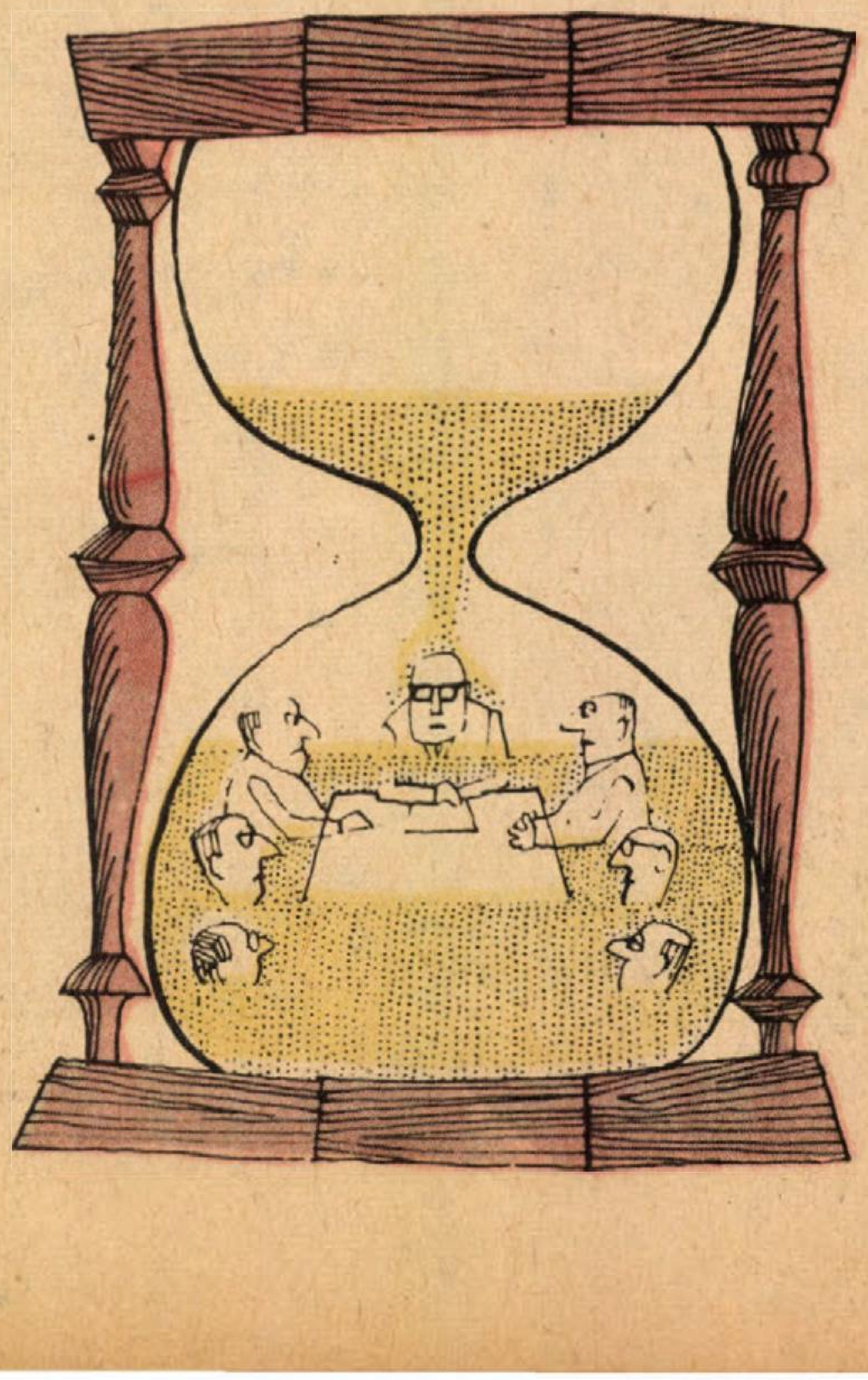
Ritka vendég

Réber László rajza

Hosszú értekezlet

Kaján Tibor rajza

Telefonszámla!

Sok telefonelőfizető nevében beszélek, amikor arról panaszkodom, milyen sok gondot okoz a számla kifizetése. Félreértés ne essék: a pénzem megvolt hozzá, mint annyi sorstársamnak. Szóval nem anyagi okok miatt nem bírtam telefonszámlát fizetni, hanem, mert nem jutottam hozzá a postai sorbanállás miatt. Egy nappal a lejárat előtt, 19-én, három postahivatalban próbálkoztam. A Rákóczi út és Puskin utca sarkán huszonkét percet vártam, akkor feladtam a küzdelmet, mert észrevettem, hogy előttem valaki tucatjával adja fel az utalványt. A Petőfi Sándor utcai posta fülkéi előtt hosszú sor kígyózott, végül a Körút és a Népszínház utca sarkán levő postahivatalban pont félórai várakozás után végeztem el a befizetést. Tízezrek és tízezrek félóráiról van szó — nem lehetne ezen valamiképpen segíteni?

1. Nem lehetne tömeges feladást végző k ö z ü l e t e k ügyeit egy másik ablaknál elintézni?

2. Nem szedhetné be a postás is a díjakat?

3. Végül nem lehetne a kritikus 20-a előtti napokon minden postahivatalnál még egy pénztárablakot nyitni?

M. A.

Le a bürokráciával

Arat a bürokrácia

Tudomásunkra jutott, hogy van egy rendelet, mely előírja az állami gazdaságoknak a félévi leltár befejezését július elsejéig. Igen ám, de a leltár hetekig tart, és így ez az időszak éppen egybeesik az aratással. A helyzet különösen az idén vált problematikussá, mivel most hamarabb értek be a kalászosok, és az álla-

mi gazdaságokban szinte az egész aratást végigkíséri a leltározás művelete. Képzeljük csak el: künn a határban folyik a legfontosabb munka, a kalászosok betakarítása, ugyanakkor az irányító szakemberek a raktárban ülnek, és a fekvő, fogyó, forgó és lógó eszközöket leltározzák.

Nos, hogy ne legyünk teljesen a fantáziánkra utalva, megnéztük, miként fest mindez a valóságban. Elmentünk csak úgy találomra a ráckeresztúri Állami Gazdaságba. Pontosan úgy történt minden, ahogy a bürokrácia nagykönyvében meg vagyon írva. Nem kevesebb, mint *húsz szakember* őrlődött a leltározás és az aratás gondjai között.

S mindez azért, mert a félévi leltárnak az év közepén készen kell lennie, pontosan és akkurátusan, mivel tizenkettőnek a fele hat.

Így aztán a bürokrácia sem panaszkodhat. Az állami gazdaságokban neki is jó aratása lesz az idén. Persze, ha hagyjuk...

(f—p)

Jól megkártyázták

A Belgrád-rakparti hajóállomáson barátságos kis terasza volt az Utasellátónak. Jó levegőn, asztaloknál ülve fogyaszthatta el a hajóindulásra, hajóérkezésre váró utas pohár sörét, fröccsét, bambiját, vagy perecét. A szép panorámájú teraszra később, sajnos, olyan vendégek is kezdtek kiülni,

akik nem hajóra, hanem jó kártyalapra vártak. A kedves kis helyiséget lassanként úgy elárasztották a kártyások, hogy az utasok számára talpalatnyi hely sem akadt az Utasellátónak ebben az üzemegységében. A hangosan vitatkozó és az asztalt csapkodó kártyások ellen végül is tenni kell valamit. Az Utasellátó tett is. Eltávolította a teraszról az — asztalokat és székeket. A régi vicc mintájára kidobták a kanapét. Nem lehetett volna inkább a kártyásokat kirakni? Gyorsan, tapintatosan s főleg úgy, hogy hogy a berendezés marad.

(h. f.)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Hiányzik valami ebből a kombájnból" cím alatt megírtuk, hogy a hajdúszoboszlói gépállomás hiába igényelt a kombájnokhoz szükséges párhuzamos-kapcsolót. Az Autó- és Alkatrészkereskedelmi Vállalat most közölte velünk, hogy a Kohó- és Gépipari Minisztérium a múlt év végén az Autóvillamossági Felszerelések Gyárától az Egri Finomszerelvény Gyárhoz profilírozta át a kapcsolók gyártását. Ez a gyár az első félévben esedékes 6000 kapcsoló helyett mindössze 350 darabot készített, de ezt sem megfelelő minőségben, s így nem volt forgalomba hozható. A hiányt az Autó- és Alkatrészkereskedelmi Vállalat szövetkezeti megrendelésekkel igyekszik pótolni.

*

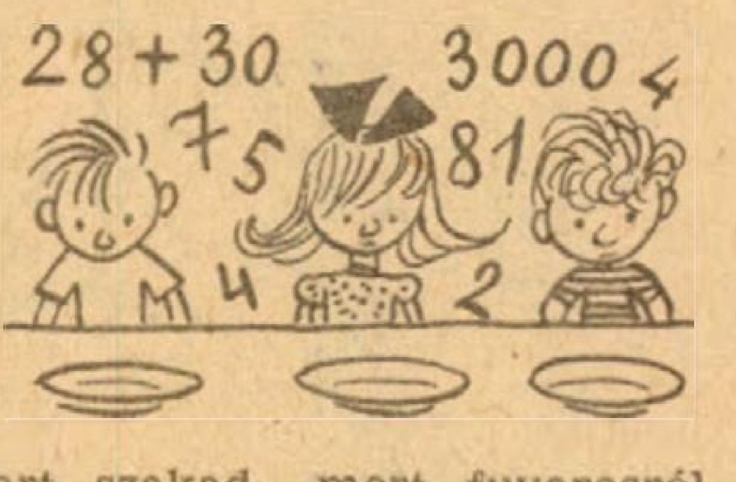
Megkérdezzük a Kohó- és Gépipari Minisztériumot: miért kellett egy zavartalanul szállított cikk gyártását profil-átadással megzavarni?

Furcsa takarékosság

A bürokrácia nevezetű gyomnövény falun is burjánzik még. Íme, két példa:

1. A községünkben működő napközi otthon konyhája részére tojást a járási kereskedelmi felügyelő utasítása alapján a dombóvári közületi boltban kell megvásárolnunk. Egy ember (minimum ennyi kell ehhez) útiköltsége oda-vissza 28 forint, plusz 30 forint félnapos napszámbér, tehát a takarékosság jegyében összesen 58 forintos túlkiadás terheli a napközit. Ugyanez a helyzet a vaj és a zöldség beszerzésénél is. Úgy látszik, az illetékesek nem tudnak különbséget tenni városi és falusi napközi között, hanem gondolkodás nélkül a józan észnek is ellentmondó utasítást leküldik a községekbe: körlevelek formájában.

2. Fűszerárut a rendelkezések szerint csak a Füszértnél vehet a napközi. Ha azonban a megrendelt áru értéke nem haladja meg a 3000 forintot, a Füszért kiskereskedelmi áron számláz. A legtöbbször persze az utóbbi eset fordul elő. A bürokráciának azonban erre is van egy megoldása: három község részére kijelöl egy közületi boltot. Itt azután 3000 forinton alul is vásárolhat a napközi, persze, ugyancsak kiskereskedelmi áron. Az a község, ahol a kijelölt bolt működik, még csak megtalálja a számítását valahogy, a másik két község napközije azonban megint csak ott van, ahol a

part szakad, mert fuvarosról is kell gondoskodnia, hogy az áru hazakerüljön. És itt van a bökkenő, mert a többletkiadásként kifizetett fuvar is a „takarékosság" jegyében kerül elszámolásra.

Dr. Wágner János VB-titkár
Lápafő

Halhatatlan póznák

Az egész ügy kezdődött, hogy Sellyén korszerű műutat építettek. A kétmillió forintos munkát a Pécsi Közúti Útépítő Vállalat végezte. Csakhogy az út szélesítésénél váratlan akadály tornyosult. Néhány villanypóznát kellett volna az úton kívülre telepíteni, mert ugyebár azoknak a műúton semmi keresnivalójuk. A vállalat azonban azt mondta, hogy ő útépítő és nem villanyszerelő, viszont erre a villanyszerelők azt mondták, hogy ők villanyszerelők és nem útépítők.

Az oszlopok pedig maradtak. Azóta már megírta a Dunántúli Napló, képet is közölt róla, eltelt egy hónap, de a póznák állnak rendületlenül a műúton, mint a bürokrácia flaszterbe foglalt emlékművei.

Persze, vannak még csodák. Ilyen csoda az is, hogy a gyenge esti világításnál eddig még egy autó se rohant neki az oszlopoknak. De fog, az biztos!

Ezért, ha a póznákat már semmiképp se lehet az útról eltávolítani, csupán azt kérjük, hogy legalább építsenek a közelbe egy kórházat.

Ö. P.

Kedélyes vevő

Gerő Sándor rajza

– Na, ki van itt?!!

Pesti tudósítónktól

Olvastam egy márványba vésendő egészségügyi tanácsot: „Reggelizz, mint király, ebédelj, mint polgár, vacsorázz, mint koldus!"

Van egy barátom, aki ezt a tanácsot csak részben fogadja meg. Úgy reggelizik, mint egy király, úgy ebédel, mint egy Krőzus, úgy vacsorázik, mint egy monopolkapitalista. Ezenkívül még úgy tízóraizik, mint egy főrészvényes, úgy uzsonnázik, mint egy vezérigazgató, s ezenkívül is bekap egy-egy falatot, mint egy trösztvezér.

*

Van egy öreg barátom, aki a minap így sóhajtott fel:
— De szeretnék húsz évvel fiatalabb lenni!
Az illető most 86 éves. Fohászkodása teljesen érthető. Mégis csak más az, ha az ember fiatal!

f. l.

Hajsza a vadonban

Szegő Gizi rajza

– Fogják meg! Zsebtolvaj!

Még csak ez kéne...

Balázs-Piri Balázs rajza

A CSÖMÖRI ÚTTÓL egészen a PARNASSZUSIG!

A sors nemrégen elémbe vetett egy Vasárnapi Verset a televízióban, melyet megtelevíziószerűsítettek, vagyis nem bízták a vers és az előadóművész koprodukciójában, hanem az előadóművész hátterét lombokkal és a magyar flóra közismertebb virágfajtáival ékesítettek fel, és az előadót a versmondás közben ide-oda mozgatták ebben a télikertben. Később egy magyaros oszlop jelent meg a szavalóművész mögött, nyilván azzal a célzattal, hogy jelezze: a vers szép magyar nyelven íródott; végül a szavaló könyvet vett a kezébe, emlékeztetve nézőit arra is, hogy az elhangzott vers nyomtatásban is megjelent, és a könyvesboltokban beszerezhető.

Meg voltam rendülve a műsorszám után, s érdeklődésemre értesültem arról, hogy nem egy rendkívüli Vasárnapi Versnek voltam ezúttal szemtanúja, hanem a Vasárnapi Verseket minden esetben megtelevíziószerűsítik, és a szavalóművészt hol lépcsőkön, hol szalongarnitúra között sétáltatják, máskor televény közepén mutatkozik a képernyő előtt, de

minden esetben a vers alapgondolatának *elképzelt* mesterséges környezetben.

Ha a közeljövőben felkérnek Vasárnapi Vers rendezésére, én Petőfi: „Egy gondolat bánt engemet" című versét fogom kiválasztani műsorszámul. Elgondolásom szerint a szavalóművész vetett ágy előtt kezd majd a költemény szavalatába, karddal az oldalán. Miután a versnek ahhoz a sorához ér majd: – Ne ily halált adj, Istenem! – vagyis megveti a betegágyban előfordulható halál lehetőségét –, a művész szablyáját kirántja hüvelyéből, s belehasít a mögötte megvetett ágy cihájába, hogy a tollak szerterepülnek a huzatból, s egyértelműen szimbolizálják a vers fegyverrel és tollal harcoló szárnyaló gondolatát.

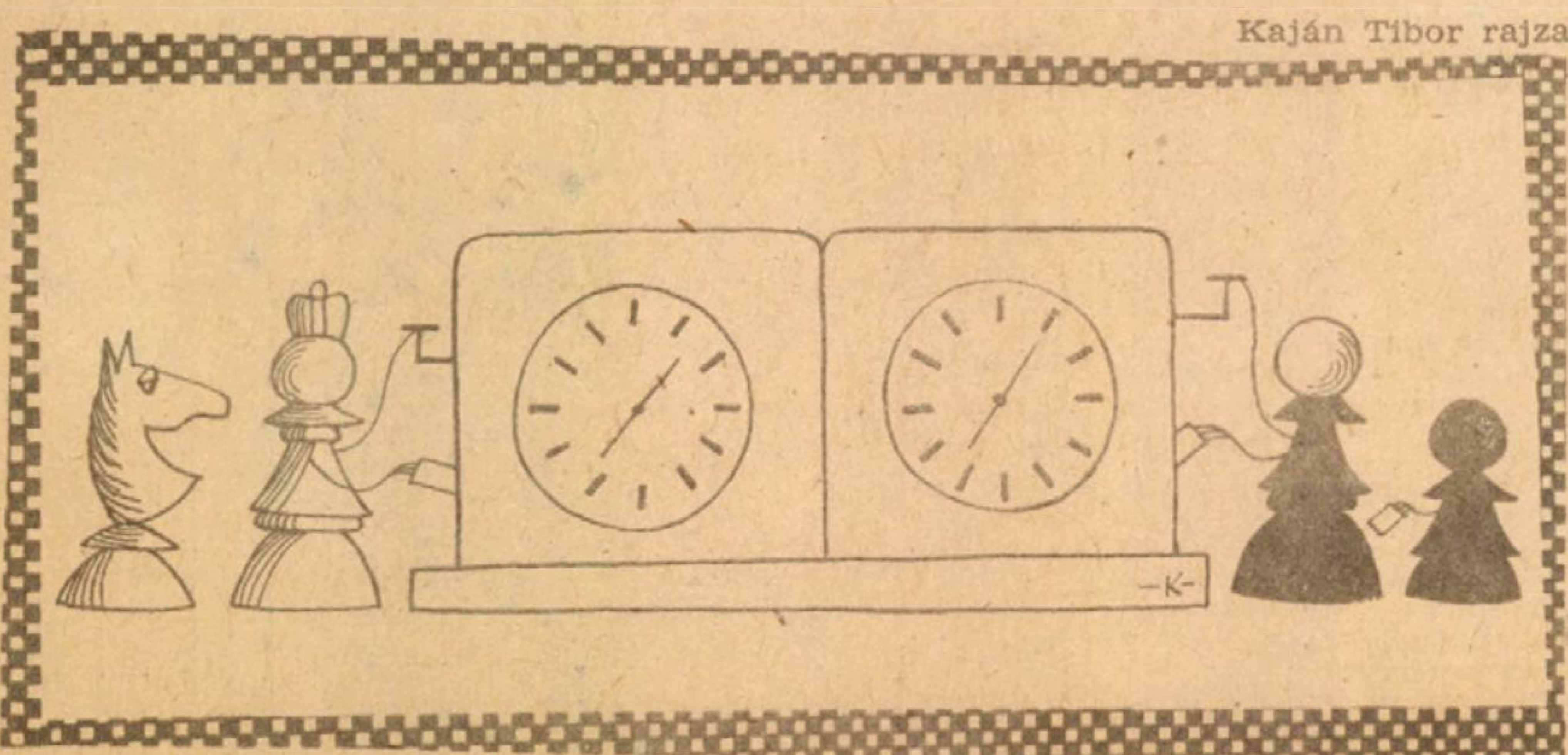
Ha mégsem kérnének fel Vasárnapi Vers rendezésére, úgy néhány mesterfeladatot ajánlok a televízió irodalmi osztályának. Televíziószerűsítsék Vasárnapi Versnek meg a világirodalom alábbi remekeit:

Petőfi: Az őrült
Ady: Héjja nász az avaron
Rilke: A kentaurok futása
Rimbaud: A magánhangzók szonettje
Kosztolányi: Mint aki a sínek közé esett
Morgenstern: Halak éji éneke

(somogyi)

Munkakezdés

Kaján Tibor rajza

mindenféle

Az a tény, hogy csaknem hárommilliárd ember él a Földön, azt bizonyítja, hogy sok jó ember kis helyen is elfér.

*

Sok a katonai puccs. Úgy látszik, egyes tábornokok szerint a béke olyan komoly dolog, hogy nem lehet civilekre bízni.

*

Vannak országok, ahol a kultúrát csak a kultúrnövények képviselik.

*

Minden mulandó, még a szomorúság is.

*

Nagylélegzetű az az író, aki hosszasan képes kifejezni magát.

*

Öreg bácsi mondja: „A mai eszemmel nem csúszliztam volna be 7 éves koromban a Sári néni ablakát."

*

Annak kell igazat adni, akinek nincs, szegénynek.

*

Csodálatos a természet, de nem tud róla.

F. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két huligán ül a zenés kávéházban. Már jócskán fogyasztottak. Különösen az italszámlájuk növekedett. Az egyik megszólal:

– Rémes, milyen rossz ez a zene. Az ember legszívesebben kiszaladna a kávéházból.

– Jó tipp, de sajnos, a főpincér folyton az ajtóban áll.

*

Egy falusi tanító így szólt a kisdiákokhoz:

– Holnap a tojásról fogok magyarázni. Mindenki hozzon magával egy tojást!

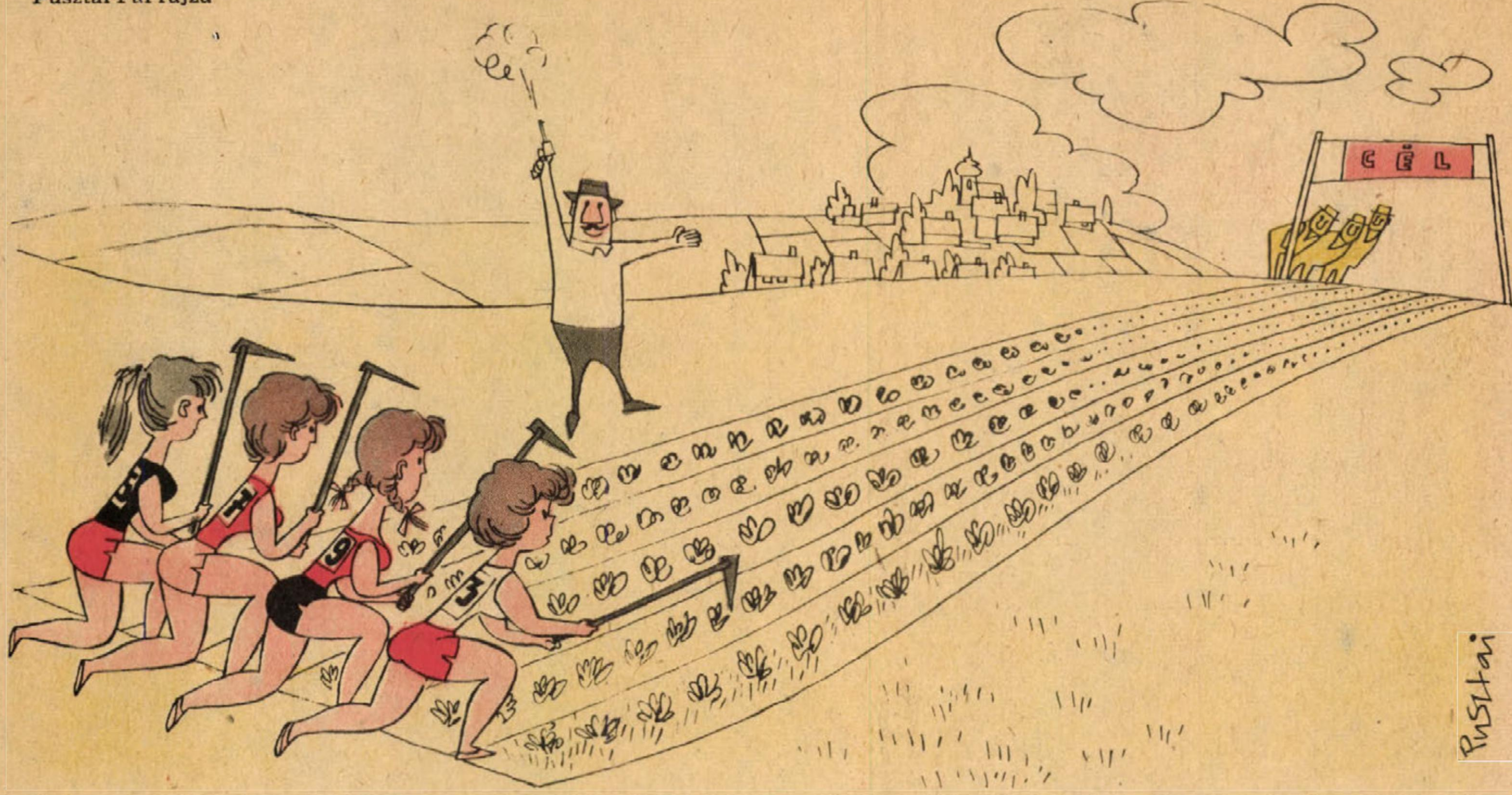
Pistike jelentkezett:

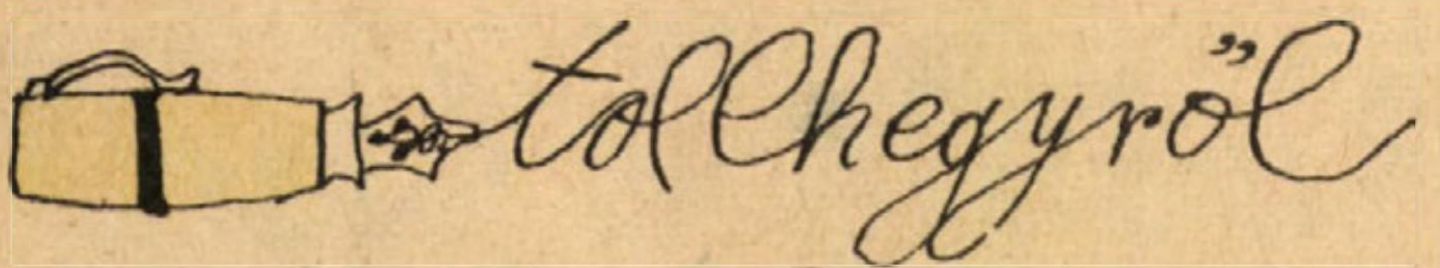
– Kérem, tanító úr, nekünk otthon nincs tojásunk.

– Nem baj! Akkor te hozhatsz vajat is.

Falusi szpartakiád

Pusztai Pál rajza

Irodalmi gyöngédség

Sebzetten ül a költő. Mit sirat?
Nem közlé őt az új folyóirat.
De a kegyes lap, lám, sebére írt ád:
„Nézd, mennyi r o s s z vers, s mindet m á s o k írták!"

Egy titánkodóhoz

Az tesz naggyá, ha mit kimondsz: a s z ó nagy;
zúgni a gőz is tud, ha forr a katlan.
Vigyázz, ma túlságosan h a l l h a t ó vagy,
annál kevésbé leszel h a l h a t a t l a n!

Egy őszinte bűvészről

— Csalok! — vallja be mutatványa közben
Rodolfó, hogy a varázslat hamis.
Ó, mily sokan követhetnék e példát
merőben más mesterségekben is!

Elégtétel

Legszebbik fáját elpörölvén
a rózsakertész Musztafától,
szomszédai a törvény örvén
megfosztották a guszta fától.

De kórságba esvén a rózsák,
nem maradt, csak a puszta fa
hát így döntött a Főbíróság:
— Téged illet meg, Musztafa!

Hollós Korvin Lajos

Algériában

– Bocsánat a zavarásért, ultra uraim ... Azt hittük, kommunistákat fogunk itt találni ...

(J. Ganf rajza a moszkvai „Krokodil"-ban)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.3220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.